

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI A. Z. S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

ANUL LI
NOIEMBRIE — DECEMBRIE
1973

C U P R I N S

— A 26-a aniversare a republicii	I. Tachici
— Reclitări contemporane	Redacția
— La cumpăna dintre ani	I. Tachici
— Hristos în noi	C. Adv.
— Profetul Osea	M. T. Pirvan
— Parabola fului măr mare	C. Adv.
— Epistola către evrei	Exeget
— Pagini de arheologie biblică	D. Popa
— Răsplica celor credincioși	H. Artinian

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din
Republica Socialistă România.

Apare la două luni sub conducerea unui comitet.

Redacția și administrația :

București — Str. Labirint nr. 116 — Sectorul 4 — Telefon : 21.59.60

Redactor :
DUMITRU POPA

A 26-a aniversare

a Republicii

Ziua de 30 decembrie a fiecărui an, ne dă prilej de bucurie deoarece sărbătorim întemeierea Republicii noastre iubite. Aniversăm acest eveniment cu deosebite sentimente patriotice, deoarece bilanțul de înfăptuiri și de rezultate în munca întregului nostru popor a înregistrat indici de înaltă ascensiune. Întemeierea Republicii a fost rezultatul luptelor duse de veacuri de poporul nostru, pentru eliberarea națională și socială. Ele s-au încheiat cu biruință deplină când forțele populare au înfăptuit pentru totdeauna Republica. Acest act politic a descătușat forțele creatoare ale harnicului și talentatului nostru popor care realizează visul strămoșesc privind viitorul liber și fericit al țării. Prin avintul creator al oamenilor muncii, patria noastră, Republica Socialistă România, înflorește, se îmbogățește și crește în prestigiu sub ochii și bucuria tuturor fiilor ei.

Asemeni coloanei infinitului, creată de marele Brincuş, țara noastră se înalță an după an, din ce în ce mai sus, spre o viață tot mai bună, mai liberă și îmbelșugată a întregului popor pentru pace, înțelegere și cooperare în lume. Republica noastră, condusă cu mult tact și înțelepciune de cei mai buni fii ai ei, a înregistrat mari succese în programul ei de dezvoltare, care a format și formează un ideal pentru toți cetățenii buni și harnici ai țării noastre. Este o bucurie și o mândrie a fiecăruia dintre noi când vedem bilanțul de creștere a avuției naționale, când constatăm că țara noastră a devenit mai bogată, mai puternică și mai frumoasă. Dar cea mai mare bucurie care dă o satisfacție deosebită este aceea când, fiecare ne găsim ca unii care am contribuit concret la aceste mari realizări. Factorul determinant și hotărâtor al progresului general al societății noastre, îl constituie efortul, harnicia, cinstea și loialita-

tea fiecărui cetățean care se integrează activ și total în năzuințele națiunii și în progresul național de creștere și dezvoltare.

În anii Republicii, industrializarea țării, cheazășia progresului general al poporului nostru, s-a dezvoltat într-o măsură în care n-ar fi putut fi bănuită în trecut. Ne putem da seama ce înseamnă acest progres când se raportează că în cursul anului trecut s-a realizat o producție de 28 de ori mai mare decât în anii când a început marșul ei tinăra noastră Republică. Aceasta dovedește valoarea superioară a potențialului uman și material de care dispune țara noastră. Datorită acestui progres industrial s-au produs semnificative mutații în structura noastră socială. Este bine cunoscut faptul că trei sferturi din populația țării era ocupată în trecut cu agricultura; în cea agricolă înăpoeiată și speculată de deținătorii de moșii, ceea ce făcea ca în viața țăranilor și a satelor să existe mizeria și lipsurile pe care le-am cunoscut și simțit chiar și unii dintre noi. Cooperativizarea agriculturii și alte schimbări esențiale survenite în sistemul economic și social, au făcut ca viața satelor noastre și modul de trai al țăranimii să cunoască o schimbare fundamentală, o viață mai bună, mai ușoară și mai îmbelșugată. Astfel cetățenii țării din sectorul agricol, participă activ la făurirea noii istorii a vieții Republicii, de al cărei pămint și viitor stau strins legați toți fiii ei.

Anul 1973 se încheie cu un bilanț bogat în realizări. Întreaga față a țării se schimbă devenind tot mai frumoasă și mai impunătoare. Însăși frumusețile naturale și peisajele țării au suferit îmbunătățiri sub geniul și munca creatoare a omului. Edificii impunătoare ca: școli, spitale, universități, edificii de cultură și de artă, apoi întreprinderi, fabrici și uzine, se constru-

iesc pretutindeni în țară de la munte până la mare. Orașe se înfrumusețază, cartierele se luminează, mii și mii de sate împodobite în peisajul lor încântător, case noi, frumoase, gospodării țărănești cu specificul frumuseții naționale împodobesc noua Românie Socialistă. Privind la toate acestea avem un simțămînt de mare satisfacție că sîntem și noi participanți modești la făurirea acestui prezent minunat și năzuim spre un viitor din ce în ce mai strălucit al Patriei noastre Republica Socialistă România.

Ceea ce formează de asemenea un punct luminos în bilanțul bogat al realizărilor republicii noastre este și poziția strălucită și plină de onoare a țării noastre pe plan extern. Prin activitatea neobosită a Conducătorului Statului, Domnul Nicolae Ceaușescu, care printr-o nobilă fermitate și viziune politică acțiunează perseverent în direcția normalizării vieții internaționale prin instaurarea unui climat de pace, independență și cooperare între popoarele lumii, România a înregistrat strălucite succese recunoscute și apreciate de cei mai proeminenți conducători de state și șefi de guverne ale diferitelor popoare din lume. România socialistă se impune prin justetea principiilor politicii sale pe plan intern și extern. Prin vizitele făcute de Conducătorul Statului, în diferitele țări ale lumii, îndeosebi prin vizitele făcute în cursul anului 1973, în America Latină și America de Nord, Conducătorul Statului nostru, exponent de mare viziune politică și susținător al principiilor care garantează independența, suveranitatea și coexistența pașnică între popoarele lumii, a creat României un înalt prestigiu și o deosebită considerație mondială.

Încercăm cu toții o îndreptățită bucurie și satisfacție în fața

acestor mari realizări, și ca Adventiști de Ziua a Șaptea aducem omagiul nostru iubitelui fiu al poporului român, Dl. Nicolae Ceaușescu, pentru nobila abnegație și devotamentul cu care slujește poporul nostru și aspirațiile națiunii române.

Ca cetățeni ai Republicii ne alăturăm cu trup și suflet eforturilor poporului nostru pentru atingerea grandioaselor obiective spre care ne îndrumă iubiții conducători ai țării noastre. Socotim de datoria noastră a tuturor, din orice sector de muncă și activitate de a contribui cu tot elanul la opera de creștere a bunei stări a poporului nostru și a îndeplinirii cu succes înainte de termen a planului cincinal.

Am primit cu multă bucurie cuvintele Conducătorului Statului nostru, Dl. Nicolae Ceaușescu adresate la plenara Consiliului Național al Frontului Unității Socialiste în care, enumerând pe cei care trebuie să aducă o reală contribuție la munca de noi realizări unde „toate sectoarele de activitate, inclusiv reprezentanții cultelor religioase sînt chemați să-și unească eforturile cu ale tuturor oamenilor muncii, să acționeze pentru a face ca fiecare cetățean al țării, fără deosebire de naționalitate sau credință religioasă să facă totul pentru înflorirea patriei, pentru bunăstarea poporului, pentru victoria societății socialiste multilateral dezvoltate în România. Cu convingerea că fiecare în domeniul său de activitate va acționa în acest spirit, doresc să-mi exprim satisfacția pentru unanimitatea cu care au fost adoptate documentele, precum și convingerea că fiecare va acționa pentru îndeplinirea lor“, a încheiat domnia sa.

Primim cu toată răspunderea această chemare de onoare, pe care vrem s-o aducem la îndeplinire cu deosebit avînt și devotament patriotic. De aceea, la rîndul nostru, chemăm și îndemnăm pe toți frații noștri de credință Adventiști de Ziua a Șaptea, din orice sector de activitate să fie din conștiință și

REALITAȚI

CONTEMPORANE

Consemnăm și cu această ocazie activitatea neobosită a președintelui Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Excelența Sa Dl. Nicolae Ceaușescu, pentru promovarea păcii, colaborării și înțelegerii între popoarele lumii.

Vizita Excelenței Sale D-lui Nicolae Ceaușescu și a D-nei Elena Ceaușescu în Statele Unite ale Americii, constituie un moment de referință istorică în dezvoltarea pozitivă a relațiilor de prietenie și colaborare dintre România și Statele Unite, factor important pentru evoluția legăturilor dintre cele două țări, pentru rezolvarea, în interesul popoarelor, a unor probleme internaționale de interes major.

Bilanțul vizitei a fost apreciat ca fiind bogat și cuprinzător. Au fost semnate documente de foarte mare importanță pentru dezvoltarea relațiilor dintre cele două țări. Declarația comună semnată la 5 decembrie, în sala de ședințe a guvernului american, este primul document de acest fel semnat de Statele Unite cu o țară care nu este o mare putere, ocazie cu care președintele Nixon sublinia: „Deși nu este o mare putere, țara cu care am semnat acest document a avut o importanță deosebită pentru structura păcii în lumea întreagă“. Este recunoașterea pe plan mondial a politicii țării noastre, a cărui ecou a cuprins toate meridianele lumii, prin glasul cel mai autorizat al năzuințelor poporului nostru.

Însemnătatea acestei declarații comune izvorăște din faptul că ea pune la baza colaborării dintre România și America principii ce se afirmă tot mai mult pe arena mondială, ca fiind singurele în stare să asigure o pace trainică și dreaptă: „respectul suveranității și a independenței naționale, neamestec în treburile interne, egalitate în drepturi, avantaj reciproc, renunțarea la forță și la amenințarea cu forță în soluționarea problemelor dintre state“.

Acesta este un punct definitoriu al politicii externe a României socialiste, care a militat și militează pentru un nou climat în raporturile dintre toate statele lumii, căci forța unei politici nu este determinată în mod necesar de puterea economică și militară a unei țări, de numărul locuitorilor și al kilometrilor pătrați, ci de puterea ideilor și principiilor promovate, de capacitatea lor de a cuprinde masele, de a deveni factori hotărâtori în evoluția lumii contemporane. Iar viața înfirmă tezele potrivit cărora existența și activitatea țărilor mici nu se pot desfășura decît în umbra sau sub umbrela unor țări mai mari.

Vizita a pus în evidență din nou, personalitatea politică a conducătorului statului nostru, remarcabila sa activitate consacrată propășirii patriei noastre, a cultivării unor relații de tip

Continuare în pag. 22

Continuare în pag. 22

Cu ajutorul lui Dumnezeu, am ajuns încă odată la cumpăna dintre două vârste ale timpului, când un an vechi iese de pe scenă și altul nou intră în arenă. Anii 1973 și 1974, au ascultat comanda vremii, și făcând mișcarea „schimb la schimb“, cel vechi pleacă obosit iar cel nou apare voios și îndrăzneț, fiind la spate sacul cu surprize.

Ajunși cu bine la acest punct de marcaj, să încercăm a scruta cu o privire fugitivă trecutul și viitorul de la un an la altul. O primă satisfacție este aceasta că în chip minunat am parcurs drumul vieții pe durata celor 365 de zile, 5 ore, 48 minute și 46 secunde ale anului 1973. Acest popas ori cât de scurt, este foarte odihnitor și ne încurajează pentru viitor. Anul 1973 a expirat și s-a adăugat trecutului, istoriei, amintirilor și veșniciei. Modul minunat cum mîna bună a Domnului ne-a condus, este o cheazășie pentru viitorul spre care privim și spre care ne îndreptăm cu mare încredere în conducerea Sa divină.

Deși timpul este nedefinit în sine, el se scurge continuu în veșnicie. Anul este măsurătoarea de timp pe planeta noastră făcută după legi fixe și după calcule precise. În limbile vechi se păstrează anumite sensuri ale cuvintelor care ne ajută să înțelegem mai bine anumiți termeni. Astfel în limba ebraică cuvîntul „an“ înseamnă succesiune sau „repetiție“, iar în limba greacă este redat cu sensul de „ciclu de timp“. Și această succesiune a ciclului de timp este egală cu durata cît pămîntul nostru își face circuitul în jurul soarelui. În timpul acestei mișcări lente care se face pe nesimțite, pe pămînt au loc atîtea și atîtea evenimente care se deapănă într-o rapidă succesiune.

Iubiți frați pastori și credincioși din toate Comunitățile din

țară, privind peste zilele anului 1973, trebuie să recunoaștem că mare a fost bunătatea Domnului cu noi. S-a scurs un an de pace și de mari binecuvîntări materiale și spirituale. Ca fii ai Bisericii Domnului Isus Hristos, trebuie să fim plini de recunoștință că El ne-a înconjurat de toate părțile cu paza Sa și ne-a îndestulat cu bunătățile Sale.

Viața bisericii noastre s-a desfășurat într-un mod atît de binecuvîntat încît inimile noastre trebuie să fie profund recunoscătoare lui Dumnezeu. La serviciile de cult, la Studiile Biblice, la orele de rugăciune au fost ocazii de aur ca noi să acumulăm darul științei mîntuirii și să primim sfaturile minunate ale Cuvîntului care să aducă viața noastră la o trăire vie a învățăturilor minunate care trebuie să ne schimbe și să ne sfințească viața.

Îmi tresaltă sufletul de bucurie cînd vizitez comunitățile noastre unde în cursul anului s-au făcut reparații, renovări, vopsitorie, zugrăveli, îngrijirea mobilierului și atîtea îmbunătățiri, care fac din localurile de cult un loc unde cu plăcere ne putem închina lui Dumnezeu. Ar fi o mare pagubă spirituală dacă noi ne-am rezuma numai la aceste lucrări, neglijînd pregătirea inimilor noastre spre a le transforma în temple ale Duhului lui Dumnezeu care să servească cu credințioșie atît lui Dumnezeu cît și vieții și societății.

Față cu tot ce a făcut Domnul pentru noi, este bine ca să păstrăm o pioasă recunoștință, să-I mulțumim și să-I slujim cu inima întregă.

Psalmistul David, în rugăciunile și slujirea lui, afirma: „Bunătatea Ta este înaintea ochilor mei“. Contemplînd bunătatea lui Dumnezeu, vedea în toată mărirea iubirea Lui față de fiii oamenilor, și atunci inima lui

David, „izbucnea în mulțumiri, ca să istorisească toate minunile Sale“. Ps. 26,7.

Copiii lui Dumnezeu trebuie să fie gata de a aduce în rugăciuni și prin cîntări mulțumirile lor. Inima noastră trebuie să simtă, ochii noștri trebuie să vadă și gura noastră să exprime despre toate minunile Lui pe care le face cu noi. Nu este nici unul dintre noi care să nu aibă aceste sfinte motive de a lăuda și de a fi mulțumitor Celui Atotputernic. O stare de sfințită bucurie și de mulțumire trebuie să stăpînească inimile noastre. La aceasta trebuie să ne inspire viața de credință plină de nădejde pe care o avem în viitorul vieții noastre libere și îmbelșugate pe care o trăim în scumpa noastră țară.

Dacă vom umbla cu Dumnezeu, și vom lucra în spiritul lui Hristos, vom vedea minunile harului Său și intervențiile Sale în favoarea bisericii și copiilor Săi din această lume. Tot cerul este interesat în mîntuirea celor credincioși. Îngerii lui Dumnezeu, „mii de mii și zeci de ori zeci de mii“ sînt însărcinați ca să slujească și să salveze pe copiii Săi slabi din această lume. De aceea nici o umbră nu trebuie să stăpînească inimile noastre. Să fiți credincioși lui Dumnezeu și să-L recunoașteți în lucrările Lui din viața noastră și în experiența bisericii.

Viața noastră de bucurie și mulțumire trebuie să dea o puternică mărturie despre Domnul Dumnezeu nostru. În profetul Țefania ni se arată care trebuie să fie starea de mare bucurie a bisericii Domnului, care să salte de veselie din toată inima că „Domnul Dumnezeuul tău este în mijlocul tău, ca un viteaz care te poate ajuta“.

Și în anul care a trecut Domnul a fost în mijlocul bisericii Sale. El Își păstrează făgăduin-

tele și își ține legământul față de credincioșii Săi.

Aceasta este chezașia cu care pășim plini de încredere peste pragul anului 1974.

Făgăduința Sa este: „Eu voi fi cu voi în toate zilele“. Plini de nădejde și încrezători în Dumnezeu și în rosturile vieții noastre în țara aceasta, având încredere în conducătorii vieții noastre sociale și a destinelor acestui minunat popor, să pășim în noul an 1974. Domnul ne spune prin Cuvîntul Său: „Nu te teme, Eu sint cu tine; Eu sint Dumnezeuul tău Eu te întăresc, tot Eu îți vin în ajutor. Eu te sprijinesc cu dreapta Mea biruitoare“. Isa. 41,10.

Acest spirit de încredere și voieșie, să ne rugăm lui Dumnezeu, să-l păstrăm în toate zilele anului cel nou. În acest spirit să muncim fiecare, ca membrii credincioși.

Noi trebuie să ajungem conștiinței de marea valoare a timpului și de serioasa noastră răspundere de a folosi timpul în modul cel mai corespunzător și a da muncii noastre în orice domeniu de activitate un serios impuls spre a mări orice producere de bunuri materiale necesare bunei stări a poporului nostru. Cînd citim în cărțile noastre îndrumările sfinte în această privință, noi ca pastori și credincioși ai bisericii să simțim un sentiment cutremurător al marelui răspunderi ce o avem. Să luăm aminte: „Timpul nostru aparține lui Dumnezeu. Lui îi aparține fiecare clipă și datoria noastră cea mai sfîntă este de a folosi bine timpul. De nici unul din talanții încredințați nouă, El nu ne va cere socoteală mai amănunțită decît de timpul nostru. Biblia nu încurajează niciodată trîndăvia, care este un mare blestem în viața multor oameni. Orice om cu adevărat pocăit este tot odată și un lucrător harnic. Este datoria fiecărui creștin adventist, să se deprindă cu munca ordonată, conștiincioasă, temeinică și repede“.

Cu hotărîri durabile să ne avîntăm în anul în care am intrat ca la sfîrșitul lui să ne putem bucura de un bilanț bogat al muncii noastre și al unor frumoase realizări în toate domeniile. Să fim conștiinți de

realitatea că timpul se grăbește și nu-i așteaptă pe cei întirziatori și leneși. Cei care au trăit cu mii de ani înainte noastră ne-au lăsat constatarea că „timpul zboară ca pleava din arie“ și că „anii se duc ca un sunet“. Față de această grabă pe drumul propriei noastre vremelnici, David psalmodia: „Învăță-ne să ne numărăm bine zilele, ca să căpătăm o inimă înțeleaptă“. Ps. 90,12. Anii vieții noastre se scurg pe nesimțite și zilele trec cu o grabă amețitoare. Trăim în acest veac al vitezei, al erei atomice și al erei cosmice. Pe toți oamenii de pe glob îi auzi tînguindu-se că nu le ajunge timpul. Cu toată graba și viteza uluitoare cu care omul își execută lucrările, mulți se plîng că sint în permanentă criză de timp.

Fie ca în 1974, să ascultăm de îndemnul Biblic: „Răscumpărați bine timpul“, ca nu cumva la sfîrșitul anului să avem regretul amarnic că ne-a scăpat timpul și că n-am realizat cît ar fi trebuit sau cît am fi dorit. Cu încredere, cu curaj și hărnicie să pornim cu Dumnezeu la atingerea și depășirea planului de muncă în anul 1974, și la marea operă a desăvîrșirii caracterelor noastre după modelul Fiului lui Dumnezeu.

TACHICI IOAN

Președinte al Uniunii de Conferințe A.Z.S.

„Hristos în noi, nădejdea slavei“. Col. 1,27 u.p.

Cineva, reflectînd asupra condiției sale spirituale, asupra condiției spirituale a credincioșilor secolului nostru, a celor ce poartă numele lui Hristos și îi vestesc lucrările mîntuirii Sale, spunea:

„Mai mult decît oricînd, noi — creștinii AVEM NEVOIE DE HRISTOS — UN MÎNTUITOR PERSONAL — DE ISUS HRISTOS PE CARE L-AM CUNOSCUT ATUNCI CÎND PENTRU PRIMA DATĂ AM CREZUT ÎN EL“.

Considerăm noi oare că este imposibil a avea o astfel de cunoaștere, o astfel de legătură vie cu Domnul Hristos? Că a trăi în Hristos, și a avea pe Hristos în noi este un lucru ușor de afirmat, dar extrem de greu de realizat, dacă nu chiar irealizabil? Imposibil de pus în practică? Nu odată au fost auziți credincioși sinceri care mărturiseau că n-au experimentat niciodată ce însemnează a avea pe Hristos în viața lor — și că de fapt nici nu știu ce însemnează în mod practic acest lucru. Oare așa stau lucrurile? Atît de puțin profundă să fie experiența spirituală a vieții noastre? Să urmărîm în cele ce urmează înțelegerea acestei probleme cu profunde semnificații și rezonanțe în viața noastră spirituală și în împlinirea dezideratelor ei. Cuvîntul inspirat al servei Domnului ne introduce în luminarea acestei probleme, precizînd cele ce urmează:

„Cu mulți creștini, necazul este acela că ei pierd din vedere pe Domnul Isus și dau greș în a vedea și înțelege JERTFIREA DE SINE, DRAGOSTEA ȘI MILA, componente ale caracterului Său, manifestate în viața și caracterul Său și astfel ei nu caută să urmeze exemplul vieții Sale și viața lor nu reflectă viața, caracterul Domnului Hristos“.

Domnul Hristos trebuie să ajungă a deveni centrul și conferința vieții noastre religioase. Cuvîntul inspirației divine ne înfățișează astfel ce se întîmplă atunci cînd cei ce se

numesc creștini, au numai o religie formală, o religie exterioară.

„În Biserică sînt foarte mulți aceia care-și înșeală propriile lor suflete. Ei tind către un standard spiritual propriu — creat de ei înșiși. Ei consideră că religia însemnează numai a merge la adunare a asculta predici și de asemenea, a avea simțăminte bune, plăcute, fericite. Iar dacă aceste sentimente mai sînt și puțin atinse și se mai varsă cîteva lacrimi, pentru ei acest fapt constituie un argument pozitiv cum că ei sînt creștini buni. Pe astfel de sentimente, cum și pe credința îndeobște împărtășită că Isus este Mîntuitorul lumii, ei își bazea-

doială, că pentru oamenii credinței, cea mai puternică bucurie, cea mai mare slavă va fi aceea de a vedea pe Hristos față către față — pe El Care a pășit alături de noi în viața de fiecare zi și Care prin credință a trăit în noi. El va fi slava veșnică a mîntuitorilor răscumparați prin Singele Său.

Certitudinea, siguranța noastră spirituală în ceea ce privește realizarea, realitatea acestei sfinte bucurii a slavei, este legată de prezența în viața noastră a Domnului Isus Hristos; de reflectarea în caracterele noastre, a caracterului Domnului Hristos, căci numai astfel, numai prin El noi putem cîștiga biruința asupra pă-

că s-a umilit în așa măsură încît să poată îngădui Domnului Hristos să locuiască în el. Iată ce scrie el galatenilor: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum nu mai este viața mea, ci viața pe care Hristos o trăiește în mine“, așa cum redau alte traduceri acest text. Iar mai tirziu, privitor la aceeași experiență, el scria Filipenilor: „Mă aștept și nădăjduiesc cu tărie că nu voi fi dat de rușine cu nimic. Hristos va fi proslăvit cu îndrăzneală în trupul meu — căci pentru mine a trăi este Hristos și a muri este un cîștig“ (Filip. 1,20—21).

HRISTOS ÎN NOI

ză speranța mîntuirii lor. Ei nu înțeleg că dacă voiesc să ajungă în adevăr la mîntuire, să ajungă în Împărăția lui Dumnezeu, atunci este necesară o zilnică jertfire de sine, o continuă luptă cu lumea păcatelor dinlăuntrul și din afara lor. Căci mulți dintre cei ce-și au numele scrise în registrele comunității, nu posedă o mai mare cunoștință despre sfințire practică, despre viața de sfințire, de cum o au oricare dintre păcătoși“.

Din punct de vedere spiritual vorbind, trebuie să subliniem faptul că numai în măsura în care viața noastră spirituală va fi absorbită de Hristos, numai atunci vom ajunge a avea o mai profundă experiență creștină decît am avut cînd am primit pe Hristos. Numai atunci Hristos va ajunge în noi o „nădejde a slavei“. Și trebuie să subliniem realitatea faptului că pentru un suflet credincios nu există „nădejdea slavei“, fără Hristos. Putem ajunge la făgăduința vieții veșnice și a slavei numai dacă vom trăi în Hristos și dacă vom ajunge a experimenta ce însemnează ca Hristos să trăiască în noi. Fără în-

catului. Personal, noi nu posedăm nici experiența și nici arme pe măsura lui Satan. Și el știe foarte bine acest lucru și atunci ne urmărește îndeaproape (1 Petru 5,8). Cînd ne găsește singuri, așa cum a găsit pe Eva în grădina Edenului, el atacă. Ca și atunci, și ca-ntotdeauna de fapt, ispitele lui sînt atractive, promițătoare, provocatoare și... dăunătoare.

Dar dacă rămînem în Hristos și Hristos rămîne în noi, atunci El este Acela care în noi și împreună cu noi înfruntă pe Satan și biruința este asigurată. Satan este persistent, foarte dibaci și are încredere deplină în metodele sale. El, cunoaște foarte bine slăbiciunea firii noastre, știe că firește vorbind, sîntem vulnerabili. Iată de ce, dacă vom încerca să-i rezistăm singuri numai în puterea acestor vase de lut, neumplute de prezența Domnului Hristos, și de puterea Duhului Sfînt, vom fi înfrinți.

Apostolul Pavel, era conștient de acest lucru, îl cunoștea din experiență și ne-a împărtășit și nouă modul în care el a ajuns biruitor. El s-a putut număra printre biruitorii pentru

Acest lucru n-a fost ușor nici chiar pentru apostolul Pavel. El a mărturisit filipenilor cît de mult l-a costat pe el ca să poată ajunge la o așa de profundă experiență în Hristos: „Dar lucrurile care pentru mine erau cîștiguri, le-am socotit ca o pierdere, din pricina lui Hristos“ (Filip. 3,7). Pentru credincios este necesară înțelegerea de a considera de primă necesitate spirituală îndepărtarea oricărei piedici ce se interpune în calea unei intime și personale legături cu Domnul Hristos. Trebuie să ajungem, a putea spune împreună cu apostolul Pavel:

„Ba încă și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul Meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să cîștig pe Hristos. „Ca să fiu găsit în El, nu avînd o neprihănire a mea pe care mi-o dă Legea, ci acea care se capătă prin credința în Hristos, neprihănirea pe care o dă Dumnezeu, prin credință“ (Filip. 3,8.9).

Ajungînd la acest punct, ajungem la explicația pe care

ne-o prezintă cuvîntul inspirației divine referitor la posibilitatea realizării dezideratului divin și anume : „Hristos în noi, nădejdea slavei“. Cum este oare posibil acest lucru ?

Este necesar ca fiecare credincios fiu și fiică a lui Dumnezeu să ajungă a experimenta dublul aspect al neprihănirii sau a îndreptării prin credință, și anume : — îndreptățirea atribuită și îndreptățită împărtășită.

Un lucru ce trebuie clar înțeles dintr-un început, este faptul că îndreptățirea este acordată în mod liber, ea este un dar. De aceea, apostolul Pavel scriind lui Tit, spunea : „pentru ca, odată socotiți neprihăniți prin harul Lui, să ne facem în nădejde moștenitori ai vieții veșnice“ (Tit 3,8). Iar comunității, frățietății din Roma, apostolul le sublinia astfel acest adevăr : „Și sînt socotiți neprihăniți, fără plată prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Hristos Isus“. Rom. 3,24.

Iată deci precizat faptul că îndreptățirea este un dar, o favoare făcută celui păcătos. Deși nu sîntem vrednici de acest dar, Domnul Hristos, prin harul Său se face părtaș lui, „căci prin har ați fost mîntuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu“ (Efes. 2,8). „deoarece în ea este descoperită o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu, prin credință și care duce la credință, după cum este scris : „cel neprihănit va trăi prin credință“ (Rom.1,17).

Serva Domnului explică astfel relația dintre neprihănirea acordată și neprihănirea împărtășită :

„Neprihănirea prin care sîntem îndreptății ne este atribuită ; neprihănirea prin care sîntem sfințiți, este împărtășită... Prima este titlul nostru pentru cer, a doua este calificarea noastră pentru ceruri“.

Cu alte cuvinte, neprihănirea ce ne-a fost acordată a fost luată pentru noi, deci dinafara noastră, făcîndu-ne și pe noi - prin har - părtași ei ; iar neprihănirea împărtășită, este realizată, luată în noi, înlăun-

trul nostru prin cooperarea divinului, cu omenescul.

Pentru prima dată, îndreptățirea ne-a fost atribuită atunci cînd am primit pe Domnul Hristos, îndepărtîndu-ne de păcat. Apoi datorită puterii harului divin și al Duhului Sfînt, credinciosul a devenit o făptură nouă în Hristos, ascuns cu Hristos în Dumnezeu. Aceasta datorită faptului că îndreptățindu-ne, ne-a iertat păcatele și am devenit ai Lui, ne-am identificat cu El și viața spirituală pe care o trăiește credinciosul acum, nu mai este viața lui, fosta lui viață firească, ci este viața pe care Hristos o trăiește în el.

Dumnezeu, Care ne atribuie astfel neprihănirea, îndreptățirea Sa, dorește să o împartă cu noi. Domnul Hristos dorește mult să se identifice cu cel credincios, cu acești păcătoși iertați și primiți în harul Său, în așa mod ca propria Sa viață să poată fi împărtășită și de noi. Căci, îndreptățirea ce ne este atribuită ne face în stare a ajunge salvați, a fi mîntuiți, iar îndreptățirea împărtășită de cel credincios îl face pe acesta în stare să rămînă mîntuit, să rămînă salvat din păcat. În ambele experiențe puterea ce ne face biruitori, nu este în noi. Pentru aceasta este necesar ca Domnul Hristos să fie în mod permanent în noi. Domnul Hristos subliniază destul de clar și de categoric în același timp, această imperioasă necesitate din viața credinciosului astfel :

„Rămîneți în Mine și Eu voi rămîne în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămîne în viță, tot așa, nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămîneți în Mine. Eu sînt Vița, voi sînteți mlădițele. Cine rămîne în Mine, și în cine rămîn Eu, aduce multă roadă; căci despărțiți de Mine, nu puteți face nimic“ (Ioan 15,4-5). Domnul Hristos ne înfățișează aici necesitatea unei intime legături, între El și cei credincioși, arătînd clar faptul că din punct de vedere spiritual, al biruinței asupra păcatului, cel credincios nu poate face, nu poate între-

prinde nimic fără El, despărțit de El. Apostolul Pavel numește această experiență „Taină“.

„Vreau să zic : Taina ținută ascunsă din veșnicii și în toate veacurile, dar descoperită acum sfinților Lui, căroră Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între neamuri, și anume, Hristos în voi nădejdea slavei“ (Col.1,26-27).

Serva Domnului spunea astfel cu referire la acest adevăr : „Credința adevărată însemnează viață. O credință vie însemnează o creștere a vigoarei spirituale, o încredere din ce în ce mai puternică prin care sufletul credincios devine o putere euceritoare“.

Neprihănirea lăuntrică este dată pe față, dovedită de neprihănirea manifestată în exterior, în faptele, gîndurile și vorbirea zilnică; deci o neprihănire demonstrată în viața de fiecare zi: cel ce este neprihănit în adevăr, sfințit prin Cuvînt, acela nu are inima împietrită și lipsită de simpatie, ci zi de zi el crește în asemănarea cu Hristos, mergînd din putere în putere. Devenind o fortăreață spirituală, iar Hristos, devenind astfel în noi și pentru noi nădejdea slavei viitoare. Secretul unei astfel de vieți de biruință îl vom găsi poate în experiența unui bătrîn om al lui Dumnezeu, care la încheierea unei zile de lucru, de împlinirea cu credincioșie a tuturor îndatoririlor sale, seara după o întrevedere liniștită și profundă cu Domnul Hristos prin studiu și meditație, exclamă adresîndu-se nevăzutului dar mereu prezentului Său Mîntuitor : „Scumpul meu Mîntuitor, ca întotdeauna, la încheierea acestei zile, după împlinirea datoriilor mele, constat că continuăm a fi buni prieteni“.

Da ! Hristos în noi nădejdea slavei. Aceasta trebuie să fie experiența spirituală reală și vie a oricărui credincios — o experiență personală, ca în adevăr spre fericirea prezentă și veșnică a celui credincios, Hristos să fie în orice clipă nădejdea spirituală a slavei viitoare.

C. ADV.

Profetul Osea

„Și vei cunoaște pe Domnul“

Profetul Osea, fiul lui Beerî, a profetizat în timpul lui Ieroboam II (822—781) și Uzia, Iotam, Ahaz și Ezechia (727—698). Activitatea lui profetică se mărginește mai mult la regatul lui Izrael pe care îl numește deseori Efraim și care acum, din cauza idolatriei și decadenței morale, se apropia cu pași repezi de sfârșitul său. După împrăștierea lui Izrael, profetul a mers probabil în Iuda, unde a publicat cuvântările sale. Părerea aceasta se întărește și prin faptul că din Iuda sînt amintiți patru împărați.

În cartea profetului Osea, întîlnim foarte des ideea sau tema că cunoașterea lui Dumnezeu este lucrul cel mai esențial.

Faptul acesta la prima vedere nu ar părea ceva surprinzător, dar cînd vom căuta să cercetăm mai îndeaproape și să adîncim ce anume are în mîntea sa profetul cînd vorbește despre această „cunoaștere“, atunci faptul acesta capătă o deosebită importanță.

Cunoașterea despre care vorbește profetul Osea este mai mult decît o simplă cunoaștere a existenței lui Dumnezeu, căci Izrael a fost confruntat, a fost călăuzit, certat, muștrat și în mod miraculos impresionat de prezența lui Dumnezeu. Atunci ce înțelegea profetul și ce vrea să spună cînd acuză pe Izrael prin cuvintele: „Nu este cunoștință de Dumnezeu în țară“ Osea 4,1.

În ce fel folosește Scriptura termenul „cunoștință“ și care sînt implicațiile lui în cartea lui Osea? Vom căuta să aflăm aceasta în cele ce urmează.

Să privim mai întîi în vechiul Testament. Profetul Amos, un contemporan apropiat al lui Osea, folosește acest termen spre a exprima modul deosebit în care Dumnezeu privește pe poporul Său. „Eu v-am ales...“ sau altă traducere „Eu v-am cunoscut numai pe voi...dintre toate familiile pămîntului...“ Amos 3,2. Nimeni nu-și închipuie sau nu gîndește că Dumnezeu aci ar admite cumva că a uitat complet de

existente oricărei alte națiuni, pe vremea lui Izrael. Terminologia folosită aici se referă nu la o simplă cunoștință sau cunoaștere ci mai degrabă la anumite relații strînse, apropiate. Și expresiile folosite în vorbire prin care Dumnezeu descrie atracția Sa față de poporul Său (de exemplu: păstor, soț, logodnic) ne prezintă un tablou luminos al însemnătății termenului „cunoștință“ sau cunoaștere“.

Desigur că înțeleptul Solomon dă cea mai indicată definiție în Prov.9,10: „Inceputul înțelepciunii este frica de Domnul și cunoașterea Celui Prea Sfînt este pricepere“. Ultimul cuvînt mai poate fi tradus prin înțelegere, pătrundere. Cînd sînt folosite ca să descrie raportul, legătura popoului din vechime cu Dumnezeu, cuvintele „pricepere“ și „înțelegere“ par să aibă un sens mai clar decît îl are cuvîntul „cunoștință“.

În Noul Testament folosirea cuvîntului „cunoaștere“ cu diferitele lui forme, devine mai clară. Una din cele mai bune indicații că acest cuvînt are o însemnătate adîncă ce implică raporturi, legături strînse, este aceea ce ne este redată în scurta discuție ce a avut loc între Domnul Hristos și Filip. Ucenicul a cerut Domnului Hristos să-i arate pe Tatăl. Răspunsul, cu o nuanță de decepție al Domnului Hristos a fost: „De atîta vreme sînt cu voi și nu M-ai cunoscut Filipe“? Ioan 14,9. Mai bine de trei ani a umblat Filip pe drumurile prăfuite ale Palestinei cu Isus. L-a auzit predicînd, L-a văzut făcînd minuni. Și totuși, într-un anumit sens real, Filip nu cunoștea pe Hristos. El nu-L vedea ceea ce El era în realitate. El nu aprecia ceea ce Hristos venise să facă.

În această privință cuvîntul inspirat ne spune: „Dacă M-ați fi cunoscut pe Mine, ați fi cunoscut și pe Tatăl Meu. Și de acum încolo Îl veți cunoaște; și L-ați și văzut“. Dar nici de astă dată ucenicii n-au înțeles. „Doamne, arată-ne pe Tatăl“, a exclamat Filip, „și ne este de ajuns“.

Mirat de atîta încetineală de pricepere, Hristos a întrebât cu dureroasă surpriză:

„De atita vreme sint cu voi și nu M-ai cunoscut Filipe“? E cu neputință să nu vezi pe Tatăl în lucrările ce le face prin Mine? Nu crezi că am venit să mărturisesc despre Tatăl? „Cum zici tu dar: Arată-ne pe Tatăl“? „Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl“. Cind a devenit om Hristos n-a încetat de a fi Dumnezeu. Deși se umilise pină la a lua asupră-Si natura omenească totuși era stăpîn pe dumnezeire. Numai Hristos putea să reprezinte pe Tatăl între oameni și această reprezentare uceniciei avusese privilegiul să o privească timp de peste trei ani.

„Credeți-Mă că Eu sint în Tatăl și Tatăl în Mine, credeți cel puțin pentru lucrurile acestea...“

Dacă ucenicii credeau această legătură vitală dintre Tatăl și Fiul, credința lor nu ar fi urmat să-i părăsească atunci cind vedeau suferința și moartea lui Hristos pentru a salva o lume gata să piară. Hristos căuta să-i conducă de la starea lor joasă de credință la experiența ce ar fi cîștigat-o dacă și-ar fi dat seama cu adevărat de ceea ce era El - Dumnezeu în corp omenesc. Dorea ca ei să-și dea seama că credința lor trebuie să-i conducă la Dumnezeu și să fie ancorată acolo... El ar fi vrut ca ei să fie ascunși cu El în Dumnezeu“.

Din cuvintele de mai sus reiese atît de clar că „cunoștința“ sau „cunoașterea“ implică o legătură vitală, și aceasta este mult mai mult decît simpla cunoaștere a cuiva.

Apostolul Ioan folosește de asemenea termenul „cunos“ în epistola sa ca să demonstreze legătura esențială a Domnului Hristos cu Tatăl Său. „Cine zice 'Îl cunos' și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos și adevărul nu este în el“ (1 Ioan 2,4).

Aci reiese atît de clar că „cunoașterea“ departe de a fi numai o simplă afirmare a existenței lui Dumnezeu, ea implică responsabilitatea imperioasă a ascultării. Și aceasta dă adevărata dimensiune a cuvîntului „cunoaștere“.

Definiția cuvîntului „cunoaștere“ sau „cunoștință“ poate fi dată astfel : „familiaritate cîștigată printr-o experiență reală ... actul sau starea înțelegerii, a percepției clare a adevărului.

Iată aici trei cuvinte : familiaritate, înțelegere, percepție. Privind prin prisma acestor cuvinte să revenim la cartea pro-

fetului Osea și să căutăm să descoperim ce înțelegea profetul cind chema poporul Său la „cunoașterea de Dumnezeu“.

Osea ar fi putut să folosească și alte cuvinte cu înțeles asemănător ca pricepere, discernămint sau a înțelege, a vedea, dar el folosește cuvintele „a cunoaște“ și „cunoștință“. Aceste cuvinte apar destul de des în cartea sa, avînd întotdeauna același înțeles. În cap. 2,8: „N-au cunoscut că Eu... Și n-au văzut (cap. 11,3) ; altă traducere „n-au înțeles“ cine era Cel ce-i purta de grijă.

În cap. 2,20 Dumnezeu cheamă poporul Său înapoi la legăturile strînse de iubire : „Te voi logodi cu Mine prin credincioșie și vei cunoaște pe Domnul“. Aici este evident că „cunoașterea“ lui Dumnezeu, devine numai atunci o realitate cind adulterul spiritual a dispărut și credincioșii Săi se întorc la acea legătură sfîntă intimă cu Dumnezeul lor ca la început. Pentru ei ajunsese totul doar un ciclu de ceremonii, fără sens, care nu aveau nimic de a face cu inima lor, cu lăuntrul lor.

Cu privire la aceasta Comentariul Biblic A.Z.S. scrie : „Izrael cunoștea mecanismul închinării și slujirii lui Dumnezeu ; jertfele, zilele de sărbători și alte ceremonii în legătură cu închinarea și slujirea Lui, dar ei nu cunoșteau pe Dumnezeu. Propriu zis, slujirea, strict religioasă, închinarea la Dumnezeu, devine o înlocuire amăgitoare a lui Dumnezeu însuși ; altfel exprimat, serviciile în sine luaseră locul lui Dumnezeu.

Cap. 4,6 este textul cheie în căutarea noastră pentru a înțelege sensul cuvîntului „cunoștință“ și aceasta tocmai pentru structura sa poetică și paralela pe care o face. „Poporul Meu piere din lipsă de cunoștință. Fiindcă ai lepădat cunoștința și Eu te voi lepăda și nu vei mai fi preot. Fiindcă ai uitat Legea Dumnezeului tău, voi uita și Eu pe copiii tăi“.

Textul acesta devine mai interesant prin paralela dintre partea întîia și a doua a lui, de unde reiese că „lipsa de cunoștință“ este egală cu „uitarea Legii“.

În acest verset avem o dublă succesiune, sau afirmare repetată : „fiindcă... și Eu te voi...“ „Fiindcă ai lepădat cunoștința și Eu te voi lepăda și nu-Mi vei

mai fi preot. „Fiindcă ai uitat Legea Dumnezeului Tău, voi uita și Eu pe copiii tăi“. Se observă aici o strînsă legătură între lipsa de cunoștință și uitarea Legii.

Cap. 5,4. Versetul acesta ne ajută să pătrundem mai adînc însemnătatea termenului „cunoștință“ folosit de către Osea : „Faptele lor nu le îngăduiesc să se întoarcă la Dumnezeul lor, căci un duh de desfrînare este în inima lor și nu cunosc pe Domnul“. Desigur că aceasta nu ar fi adevărat, sau nu s-ar aplica aci, dacă ar fi vorba pur și simplu de o cunoaștere intelectuală. Nu, ci este vorba de o condiție spirituală, în care ei nu-L pot înțelege sau cunoaște din cauza păcatului, care a pus un zid de despărțire. Povara sau punctul cel mai însemnat al soliei lui Osea este tocmai acesta : lipsa unei adevărate aprecieri a caracterului lui Dumnezeu și a cunoașterii personale, a dus pe Izrael la tot felul de corupții.

Cap. 6,6. Acesta este versetul cel mai remarcabil și mai plin de însemnătate din cartea profetului Osea. Găsim aici piatra prețioasă ce încoronează studiul, găsim piatra unghiulară a templului adevărului, a acestui subiect important : „Căci bunătate voiesc nu jertfe, și cunoștință de Dumnezeu mai mult decît arderi de tot“.

E greu să ne închipuim cum ar fi putut să descrie în alt fel profetul concepția sa despre cunoașterea lui Dumnezeu, decît a făcut-o în acest verset. După cum jertfele sînt în strînsă legătură cu arderile de tot, tot așa de strîns legate sînt „cunoașterea lui Dumnezeu“ cu „iubirea statornică, constantă“. Acest verset arată, mai mult decît celelalte, adîncă însemnătate a termenului „cunoștință“ din studiul de față.

Cap. 8,4 : „Au pus împărați fără porunca Mea și căpetenii fără cunoștința Mea“. Desigur că această afirmație nu sugerează lipsa de cunoștință a lui Dumnezeu în această problemă, ci mai de grabă un curs al unei acțiuni ce nu este în armonie cu voința Sa.

Sintetizînd toate acestea, așa cum ni le prezintă Scriptura, ajungem să înțelegem importanța adîncă a interesului profetului Osea pentru poporul său în „cunoașterea lui Dumnezeu“. Pentru el aceasta înseamnă supunere, drumul vieții, o legătură de iubire, o înțelegere a caracterului

Său, continua conștiință a grijei Sale, toate acestea implicînd în același timp o responsabilitate, o ascultare, o părăsire a adulterului spiritual, o întoarcere la experiențele minunate de la început, o întoarcere la iubirea sinceră, neprefăcută.

Aceasta era chemarea lui Osea, profet al harului dumnezeesc. Defecțiunea lui Izrael a fost arătată în Osea 4,6. Profetul căuta să oprească răzvrătirea lor împotriva Domnului și să-i conducă să reinnoiască legăturile lor cu Iehova. Și după cum răzvrătirea a fost premeditată și conștientă, tot astfel trebuia să fie și pocăința. Problema tratată de profet atunci este o problemă universală, o solie a tuturor vremurilor.

În domeniul viețuirii sfinte mai intervine un fapt, deseori pierdem drumul, nu fiindcă nu l-am cunoaște ci pentru că nu vrem să-l urmăm. Dificultatea stă nu în mîntea noastră ci în voința noastră. Acest conflict interior între a cunoaște și a face, și între dorință și datorie este punctul cel mai de seamă al ființei omenești.

A-L cunoaște pe Dumnezeu înseamnă a-L asculta, a-L iubi și a răspîndi în jur „mireasma cunoștinței Lui“, virtuțile Sale alese. Ucenicul Ioan scria : „Cine zice „I cunosc, și cine zice că rămîne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Hristos“.

În acest sens apostolul Pavel scria lui Tit cu privire la Cretani : „Ei se laudă că cunosc pe Dumnezeu, dar cu faptele Îl tăgăduiesc“.

Privind astfel lucrurile, cuvintele lui Osea sînt pline de însemnătate și pentru noi credincioșii bisericii advente de ziua a șaptea, că adică esențialul este, nu cunoașterea mecanismului slujirii : serviciile de cult și închinarea formală, ci cunoașterea lui Dumnezeu, adică trăirea și umblarea în prezența Lui ; iubirea față de El, iubirea față de aproapele. Iar pe deasupra tuturor celor amintite pînă aci răsună ecoul puternic al cuvintelor Domnului Hristos din rugăcunea Sa de mijlocire, care ne arată cit de mari și întinse sînt efectele cunoașterii lui Dumnezeu : „Și viața veșnică este aceasta : „Să te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu“.

M.T. Pârvan

El a mai zis: Un om avea doi fii. Cel mai tânăr din ei a zis tatălui său: 'Tată, dă-mi partea de avere, ce mi se cuvine'. Și tatăl le-a împărțit averea. Nu după multe zile, fiul cel mai tânăr a strins totul, și a plecat într-o țară depărtată, unde și-a risipit averea, ducând o viață destrăbălată". Luca 15,11-13.

Această parabolă este cunoscută în întreaga lume creștină ca pilda, sau parabola fiului risipitor. O privire mai insistență însă asupra raportului Sfințelor Scripturi ne va dezvălui și cea de a doua pildă și anume, pilda fiului mai mare.

Fiul mai mare din pilda Domnului Hristos, a fost cel care niciodată nu s-a considerat, nu s-a simțit pierdut. Și cu toate acestea, după toate aparențele el s-a pierdut pentru totdeauna. Adesea trecem peste învățătura din această parabolă oprindu-ne numai asupra primei pilde și nu luăm în seamă și experiența tristă a fiului mai vârstnic din pilda Domnului Hristos. Deosebirea între cei doi frați din această pildă este aceea că în timp ce cel mai tânăr a fost pierdut pentru un timp, dar apoi s-a reîntors în sinul familiei cu zdrobire de inimă și recunoștință, cel mai mare s-a pierdut.

Parabola fiului mai mare este o parabolă a religiei practicate de acesta. De fapt, amândoi frații au considerat că pot cumpăra iubirea tatălui lor cu...fapte. Dar Dumnezeu nu este negustor, ci părinte! Domnul Hristos a luat asupra Sa natura noastră omenească pentru a ne descoperi, pentru a ne face clar acest lucru. Nu există un dar, o jertfă, un echivalent cu care s-ar putea cumpăra sau vinde iubirea divină. Orice încercare de genul acesta constituie o insultă la adresa lui Dumnezeu. Acest lucru îl subliniază foarte frumos și categoric apostolul Pavel când spune:

"Chiar dacă mi-aș împărți averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, și n-aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic" (1 Cor.13,3).

Fiul cel mai mare, religia lui este, o ilustrație puternică a Fariseilor care se îngrădiseră față de semenii lor - cu evlavie lor prefăcută, iar față de Dumnezeu - cu faptele lor așiate la colț de stradă.

Pe fiul mai mare, meritele pe care în minia lui le-a aruncat în obrazul părintelui său plin de iubire, l-a împiedicat să intre în casa părintească spre a participa la bucuria întoarcerii fratelui său. Când acesta a ajuns însfârșit la casa părintească, el se afla la lucru la cîmp. Venind acasă, a auzit înăuntru veselie, manifestarea unei bucurii puternice. De mult nu se mai auzise veselie și cîntări în această casă. Acum, el nu putea înțelege ce s-a putut întîmpla de s-a declanșat o asemenea stare de spirit. A chemat un

rinitească erau considerate...sclavie. El nu numai că-și expunea drepturile sale, dar era miniat pe părintele său, din pricina fratelui său mai mic. Lucrînd numai din interes meschin, fără iubire, el a pierdut posibilitatea unei bucurii în viața sa. El n-a înțeles niciodată ce însemnează a fi fericit în comuniunea cu tatăl său, în cercul familiei sale.

După calculele sale el nu s-a depărtat de casă nici chiar cîteva kilometri, în timp ce mezinul familiei hoinărise în țări îndepărtate. El considera că sosise și pentru el ceasul socoltelilor, pentru a primi contravaloarea strădaniei sale, pentru serviciul îndelungat pe care l-a făcut, pentru meritele sale neprețuite și nerăsplătite. Aceasta este singura concluzie ce

PARABOLA

slujitor și i-a cerut să-i explice cauza veseliei existente. Acesta a răspuns cu naivitate: "Fratele tău a veni înapoi și tatăl tău a tăiat vițelul cel îngrășat, pentru că l-a găsit iarăși sănătos și bine" (Luca 15,27).

La auzul acestor vești, fratele mai mare a izbucnit de minie. Dacă cumva, slujitorul tatălui său, aștepta ca tinărul său stăpîn să alerge în casă spre a-și îmbrățișa fratele reîntors, s-a înșelat amarnic. Sf. Scriptură ne spune că: "El s-a întăritat de minie și nu voia să intre în casă" (Luca 15,28). Era frămîntat, iritat și plin de minie. Când apărură tatăl său ca să-l roage să intre în casă, el avea deja un răspuns pregătit. El a zis: "Eu îți slujesc ca un rob de atîția ani și niciodată nu ți-am călcat porunca; și mie niciodată nu mi-ai dat nici măcar un ied ca să mă veselesc cu prietenii mei..."

Fața congestionată demonstra simțămintele ce se frămîntau înăuntru lui. Inima îi era rece, de piatră. Logica raționamentului său era impecabilă, iubirea însă, era moartă. Nu exista în inima lui. Simțămintele sale filiale nu-l îndreptau spre tatăl său. Serviciul, lucrarea și munca în casa pă-

se poate trage din cuvintele de imputare adresate tatălui său: "Niciodată nu ți-am călcat porunca...și mie nu mi-ai dat nici măcar un ied să mă veselesc cu prietenii mei".

Nefericitul de el! Cum se înșela. Oare ar dori cineva să fie prieten cu un astfel de om? Putea avea el vre-un prieten sincer și apropiat, de vreme ce chiar pe fratele său mai mic - de care trebuia să aibe grijă ca unul mai mare - îl osîndea în fața bătrînului său tată? Parcă am putea trage concluzia din acest comportament al său că el se simțea bucuros în timp ce fratele său se ruina departe de căldura căminului părintesc. Cît timp acesta era departe, el se simțea mai sigur. În adevăr în inima lui nu era acea iubire "ce nu se bucură de nedreptate ci se bucură de adevăr". Cu cîtă amărăciune și minie a privit el întoarcerea unicului său frate.

Pe fundalul acestor gânduri și stări lăuntrice el auzi din nou glasul vibrînd de iubire și compătimire al tatălui: "Dar trebuie să ne veselim și să ne bucurăm, pentru că acest frate al tău era mort și a înviat, era pierdut și a fost găsit".

Totul însă s-a dovedit a fi zadarnic. Stăruința tatălui l-a întărit și mai mult. El aminti tatălui că nu mai are nici un frate. Nu-l mai considera ca atare, tăgăduindu-i în mod deschis această plină de gingăsie relație frățească: "Acest fiu al tău". In sufletul său se deschise prăpastia ce-l separa și de tatăl său și de fratele său. El nu dorea să se mai considere legat de iubirea părintească și nici să îmbrățișeze și să salute pe fratele său. Nu-l mai considera ca ceară. Ura stăpânea inima sa. Religia lui era o religie din care iubirea lipsea completamente. Formalismul și logica exterioară a acoperit, încercând să mascheze, nedreptatea și separatismul rece din lăuntru. El a rămas în afara căminului părintesc. Așa se

gusta această frumusețe spirituală. Ei n-au recunoscut în Hristos pe Tatăl. Ei nu au simțit iubirea harului Său, mila Sa răscumpărătoare, căci dreptul lor de a moșteni Impărăția lui Dumnezeu, ei l-au bazat pe meritele lor. Iubirea era inexistență în religia pe care ei o practicau.

Este interesat faptul că fiul mai mare nu s-a socotit un răzvrătit nici chiar atunci când a încercat a ruina fericirea căminului părintesc. Deși a dorit să întoarcă pe fratele său printre cei morți, să nu mai existe pentru el, totuși el nu s-a considerat nici decum păcătos, nu se considera vrednic de milă, ci avea cele mai bune păreri despre el, considerându-se fără defect. Privind cu mândrie în trecutul său religios, putea spu-

al Domnului Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană" (1 Petru 1,19). El n-a mai vrut să intre în Casa Tatălui Său, în casa bucuriei. El n-a înțeles că pentru a pătrunde în căminul veșnic, acest lucru este posibil de înfăptuit "nu avînd o neprihănire a sa pe care o dă legea, ci aceea care se capătă prin credința în Isus Hristos, neprihănire pe care o dă Dumnezeu, prin credință (Fil. 3,9).

Înainte de momentul întîlnirii sale cu Domnul Isus pe drumul Damascului, Saul, devenit apoi marele apostol Pavel, a fost un exemplar viu al religiei fiului mai mare. Dar după această dată, după ce a auzit cuvintele chemării și cercetării Domnului Hristos, el a înțeles ca nimeni altul faptul că "neprihănirea, îndreptățirea

FIULUI MAI MARE

prezintă încheierea parabolei fiului mai mare.

Dar pentru fiii credinței, iubirea Tatălui cereș s-a descoperit prin Isus Hristos, prin religia iubirii Sale.

În timp ce religia Domnului Hristos proclamă iubirea și împreună simțire frățească, religia fariseică descoperea gelozia. Pe cînd persoana Domnului Hristos a iluminat și încălzit inimile celor din jurul Său, în timp ce o singură țintă urmărea El în toată viața Sa pe acest pămînt și anume a face pe alții fericiți, ținerea rece, formală a prescripțiilor de către farisei îngheta și inchista viața în prescripții rigide, ce nu duceau la mîntuire. O astfel de religie era o religie ce separa și nu o religie a iertării. Plini de invidie aceștia au strigat despre Fiul lui Dumnezeu: "Omul acesta primește pe păcătoși și mîncă cu ei". Ei se declarau nemulțumiți pentru faptul că de Domnul Isus se "apropiau vameșii și păcătoșii ca să-L asculte (Luca 15,1,2). În adevăr era ceva minunat a asculta pe Mîntuitorul prezentînd adevărurile veșnice, dar fariseii, plini de formalismul lor rece, în adevăr „fariseic“ nu au putut

ne asemenea lui Saul fariseul: "Cu privire la neprihănirea pe care mi-o da Legea, eram fără prihană" (Filip.3,6). Pentru el Isus nu putea face nimic. Pentru un astfel de caracter a venit de la tronul Tatălui Domnul Isus. Dar faptele proprii, îndreptățirea personală nu poate conduce pe nimeni în Impărăția lui Dumnezeu. Fiul lui Dumnezeu a declarat deschis: "Căci n-am venit să chem la pocăință pe cei drepti, ci pe cei păcătoși" (Mat. 9,13). Păcătosului care nu simte povara păcatelor sale, nu simte nevoia de căință, Dumnezeu nu are ce să-i ierte.

Fiul mai mare a venit înaintea tatălui său cu religia sa, care se baza pe fapte și nu pe credința ce pornește din iubire. El considera mîntuirea ca un tîrg. Dau ceva și în schimb cerul este obligat a achita contravaloarea în valori veșnice. El nu a dorit și apoi n-a putut înțelege că pentru a deveni membru al familiei divine, al cerului, aceasta se poate realiza determinat de iubire și nu din obligație. El nu a voit a înțelege că cel păcătos nu poate deveni neprihănit prin propriile sale merite, prin propriile sale fapte, ci prin "singele scump

prin credință se poate dobîndi numai dacă în Isus Hristos, în meritele jertfei Sale a găsit pocăința și iertarea păcatelor (Fapte 5,31 u.p.).

Este deci un lucru stabilit de cer, și de logica iubirii divine, că în familia lui Dumnezeu nu putem intra prin merite proprii, căci nu este cu putință a acest lucru, ci numai prin harul lui Dumnezeu, care ne naște din nou, ca să putem iubi pe cei ce i-am urit și să iertăm pe cei ce ne-au greșit. Atunci lucrarea slujirii noastre va fi bucurie și nu va fi nicidecum considerată robie, iar religia noastră va fi o religie vie și nicidecum o religie a formelor fariseice, o religie moartă. Atunci conformarea noastră din iubire față de preceptele divine va constitui pentru noi o bucurie și nicidecum un jug al obligației, căci iubirea este împlinirea Legii, prin iubire și izvorînd din iubire putem împlini voința lui Dumnezeu cuprinsă în legile, poruncile și orînduieșile Sale.

Iată gînduri de profundă meditație ce izvorăsc din pilda fiului cel mare, parabolă rostită de Domnul și Mîntuitorul nostru Isus Hristos pentru înțelepțirea tuturor celor ce cred.

C. ADV.

Evrei 2,9—18 : „Dar pe Acela, care a fost făcut 'pentru puțină vreme mai pe jos decît îngerii', adică pe Isus. Îl vedem 'incununat cu slavă și cu cinste' din pricina morții, pe care a suferit-o ; pentru ca, prin harul lui Dumnezeu El să guste moartea pentru toți. Se cuvenea, în adevăr, ca Acela pentru care și prin care sînt toate, și care voia să ducă pe mulți fii în slavă, să desăvîrșească, prin suferințe, pe Căpetenia mîntuirii lor. Căci Cel ce sfințește și cei ce sînt sfințiți, sînt dintr-unul. De aceea Lui nu-I este rușine să-i numească „frați“, cînd zice : 'Voi vesti Numele Tău fraților Mei ; Îți voi cînta lauda în mijlocul adunării'. Și iarăș : 'Îmi voi pune încrederea în El' și în alt loc : 'Iată-Mă, Eu și copiii, pe care Mi i-a dat Dumnezeu' ! Astfel dar, deoarece copiii sînt părtași singelui și cîrnii, tot așa și El însuș a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul, și să izbăvească pe toți aceia, care prin frica morții' erau supuși robiei toată viața lor. Căci negreșit, nu în ajutorul îngerilor vine El, ci în ajutorul seminței lui Avraam. Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului. Și prin faptul că El însuș a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sînt ispitiți“.

Suferințele Domnului Hristos au fost totdeauna un roditor cîmp de studiu și contemplare pentru cei credincioși. Cu versetele de mai sus noi sîntem introduși în unele aspecte mai profunde ale lucrării de mîntuire.

Prin harul lui Dumnezeu a fost posibil ca Domnul Hristos să guste moartea pentru fiecare păcătos. Prin suferință Domnul Hristos a fost făcut desăvîrșit — o expresie vrednică de reținut — iar moartea Sa a devenit mijlocul prin care Satan — care avea puterea morții — avea să

fie nimic. Se cuvenea ca în toate lucrurile Domnul Hristos să fie asemenea fraților Săi, pentru ca El să poată fi un Mare Preot milos și credincios. Suferind, fiind ispitit, El este în stare să sprijine pe cei ce sînt ispitiți și să le dea sprijinul de care au nevoie.

Versetele 9—18 cer un studiu atent și în cele ce urmează vom încerca să prezentăm gîndirea teologică a bisericii noastre în înțelegerea lor.

VERSETUL 9 : „Dar pe Acela“. Sau cum redau alte traduceri această expresie : „Dar noi vedem pe Isus“. El păstra încă prerogativele dumnezeirii Sale cînd era în trup aici pe pămînt. El a trimis pe Petru să prindă un pește, și în gura peștelui, acesta a găsit moneda de care

Isus a devenit om, El a fost făcut cu puțin mai prejos decît îngerii. Astfel, Domnul Hristos într-un mod real a luat natura noastră fără să-și piardă dumnezeirea Sa, deși El a renunțat la folosirea independentă a prerogativelor dumnezeirii. Niciodată El n-a exercitat puterea Sa divină, cu excepția situației cînd primea poruncă expresă din partea lui Dumnezeu (Ioan 14, 31; 5,19). Ca om, El a fost în toate supus lui Dumnezeu.

În ceruri Domnul Hristos era desigur mai presus de îngeri, infinit mai presus. Cînd a luat asupra-Si natura noastră omească, El de bună voie își ocupă locul aici, printre oameni și n-a pretins nici o favoare specială. Dar chiar și în aceste condiții nu a renunțat la dumnezei-

EPISTOLA

avea nevoie pentru ocaziunea aceea (Mat. 17,27). Domnul a poruncit ucenicilor să arunce mrejele într-un anumit loc și ucenicii au prins o mulțime de pești (Ioan 21,6). El a poruncit vînturilor și valurilor, și ele I s-au supus (Mat. 8,26). Isus a blestemat smochinul și acesta s-a uscat (Mat. 21,19). El a scos demoni, a vindecat pe bolnavi, a înviat pe morți (Marcu 5,13; Mat. 8,14,15; Ioan 11,43—44). Hristos a înmulțit pîinile și peștii, a umblat pe apă, a mustrat pe Satan (Marcu 8,1—9; Mat. 14,25; 4,10-11). Nu a existat situație în care Domnul Isus să nu se fi dovedit a fi mai presus de împrejurări, stăpînindu-le. Păcătoși fiind, noi nu sîntem în situația să dispunem de astfel de prerogative, dar Domnul Isus le avea și le folosea spre binele semenilor Săi. Dar mai este ceva și anume, ele constituiau o profeție a posibilităților ce stau la îndemîna celor credincioși, a păcătoșilor iertați și plini de aceeași putere divină.

„Pentru puțină vreme mai pe jos decît îngerii“. Cînd Domnul

rea Lui. El știa de unde venea (Ioan 13,3) ; El știa că avea puterea de a ierta păcatele (Mat. 8,6) ; El știa că El putea să invoce în ajutorul Său... cerul (Mat. 26,53). Dar deși avea această putere, niciodată El n-a făcut uz de ea în favoarea Sa, decît atunci cînd era o poruncă expresă a Tatălui. Dacă n-ar fi procedat astfel, El nu și-ar fi dus la bun sfîrșit lucrarea Sa.

„Din pricina morții pe care a suferit-o“. Domnul Hristos a devenit om, a luat asupra-Si natura noastră umană, pentru ca El să poată suferi și să-și dea viața ca preț de rîscumpărare pentru noi. Deci, El a fost făcut cu puțin mai pe jos decît îngerii, cu scopul de a suferi moartea și încă moarte de cruce. Raportul Sfințelor Scripturi afirmă că încoronarea cu slavă și cinste a Domnului Hristos era o răsplată a suferinței și morții Sale.

„Prin harul lui Dumnezeu“. Suferințele Domnului Hristos nu sînt considerate aici ca fiind o pedeapsă aruncată asupra Sa, căci „prin harul lui Dumnezeu El a gustat moartea pentru fie-

care păcătos“ — o expresie nu lipsită de importanță. Unele din vechile manuscrise ale Bibliei, ne spun comentatorii, redau acest gând cu „aparte, separat de Dumnezeu“, ceea ce sugerează faptul că Domnul Hristos în moartea Sa a suferit singur fără prezența susținătoare a lui Dumnezeu Tatăl. Aceasta a fost cauza strigătului Său disperat, pe care-l găsim raportat în Mat. 27,46 : „Eli, Eli, Lama Sabactani ?“ adică „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit ?“.

„Să guste moartea pentru toți“. Aceasta nu însemnează, după cum dau unii sugestia că El numai a „gustat“ moartea, așa ușor, la periferie și că nu a suferit pe deplin moartea. Ghetsemani demonstrează că El a

În adevăr, apostolul este îndrăzneț atunci când supune pe Dumnezeu aprecierii sale ; de asemenea, se pare că Dumnezeu Își asumă un serios risc atunci când permite cuiva să-I evalueze lucrarea.

În aceasta ca și în toate lucrurile noi putem crede că Dumnezeu știe ce face. El este atît de sigur de temelia Sa veșnică, încît nu ezită a îngădui apostolului să-și expună punctul său de vedere cu privire la competența morală a acțiunilor Sale. El știe că judecata luminată Îl va susține. Și astfel El permite plin de încredere ca apostolul să spună că Dumnezeu... a făcut să desăvîrșească prin suferință, pe Căpetenia mîntuirii noastre, care este de fapt un alt mod de a spune, că avînd în vedere exis-

stituie demonstrarea unuia dintre atributele lui Dumnezeu. Să luăm aminte la invitația adresată și la încrederea lui Dumnezeu în cel credincios exprimată în aceste declarații :

„Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cîrmizul, se vor face albe ca zăpada ; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lîna“. Is. 1,18.

„Domnul îți va da pricepere în toate lucrurile“. 2 Tim. 2,7 u.p.

„Vă vorbesc ca unor oameni cu judecată ; judecați voi singuri ce spun“ 1 Cor. 10,15.

Dumnezeu așează cazul Său înaintea oamenilor și apoi face apel la judecata lor. Aceasta este de asemenea o caracteristică a Sa.

C A T R E E V R E I

băut paharul pînă la fund și a gustat moartea așa cum nimeni n-a gustat-o pînă la El.

VERSETUL 10 : „Se cuvenea ca Acela“. Ceva caracteristic pentru El. „Acela“ este aici Tatăl, iar „Căpetenia mîntuirii“ vizează în mod neîndoios pe Domnul Hristos.

Cînd apostolul spune că Dumnezeu... a făcut să desăvîrșească, prin suferințe, pe Căpetenia mîntuirii noastre (pe Hristos), el trece de fapt judecata morală asupra lucrării de ispășire. Privind planul lui Dumnezeu de mîntuirea celui păcătos, el aprobă ceea ce Dumnezeu făcea, spunînd că este potrivit din punct de vedere moral ca Dumnezeu să procedeze astfel, căci lucrul acesta este în armonie cu caracterul Lui. O astfel de opinie căreia apostolul i-a dat glas s-ar părea onora ca fiind culmea aroganței ; căci cine este omul ca să cîntărească acțiunile lui Dumnezeu și să pronunțe judecăți asupra lor ? În adevăr, apostolul este de acord, aprobă planul lui Dumnezeu, dar dreptul de a aproba ceva poartă în sine și dreptul de a dezaproba.

tența păcatului și completa lui nimicire, era numai drept și potrivit ca Domnul Hristos să vină în această lume și să fie părtaș experiențelor noastre.

„Căpetenia“ — sau „Conducător“, „șef“, „întemeietor“, „prînz“. Această expresie (în grecește archegos) o găsim de patru ori în N. Testament și în două ocazii este tradus cu „prînz“ (Fapte 3,15; 5,31), odată cu „autor“ (Evr. 12,2), și odată cu „căpetenia“ (Evr. 2,10).

În limba greacă clasică (ne spun comentatorii) această expresie este folosită pentru căpetenia unui clan grec, de asemenea pentru eroi și chiar ca un nume dat unui zeu, Apolo. În textul din epistola către Evrei, unii sugerează însemnătatea de „pionier“, o expresie care nu este de neadmis, întrucît întruparea Domnului Hristos a făcut posibilă — pentru cei păcătoși — mîntuirea. În acest sens El a parcurs un drum nemaibătut de nimeni. Deci un pionerat. Ba chiar mai mult decît atît, El este Mîntuitor.

Faptul că Dumnezeu acordă păcătosului încrederea Sa, con-

„Să desăvîrșească prin suferințe“. Aceasta nu poate însemna că mai înainte Domnul Hristos n-a fost desăvîrșit. Ca Dumnezeu El a fost desăvîrșit. tot așa cum era desăvîrșit și în trupul naturii noastre omenеști. Dar prin suferințele Sale, El a devenit desăvîrșit ca Mîntuitor. Sau mai corect spus, El a devenit un Mîntuitor desăvîrșit, Care poate să mîntuiască în chip desăvîrșit pe cei ce se apropie de El. Gîndul acesta este mai bine înțeles cînd ne gîndim la ajungerea unei ținte propuse, la terminarea cu succes a unei întreceri, a împlinirii cu succes a unei sarcini. Mai înainte ca Domnul Hristos să vină în trup omenesc pe pămînt, calea pe care El avea să meargă era clară înaintea Sa ; fiecare pas pe care îl avea de făcut, era clar pentru El. Pentru a ajunge la țintă El trebuia să parcurgă întregul drum. El nu putea să se oprească pe drumul către ținta finală a vieții Sale pe acest pămînt. El trebuia să persevereze pînă la capăt. Sfirșitul acestui drum al Său este cuprins în textul în discuție. Aceasta este ase-

menea unui alergător ce participă la un concurs și care a parcurs o bună bucată de drum din traseu, dar alergă cu putere, fără a manifesta vreun semn de oboseală. Dar numai la sfârșitul cursei, când întregul traseu stabilit este parcurs, numai atunci va primi cununa de învingător. De fapt ultima parte este mai grea. Când în cele din urmă el termină, va primi răsplata biruitorului. El și-a încheiat alergarea.

În textul nostru „desăvârșit“, însemnează aici a atinge standardul, ținta pusă înainte: a ajunge la maturitatea, la deplină dezvoltare a puterilor fizice, intelectuale și spirituale: a ajunge la poziția sau condiția către care s-a năzuit și a te bucura de privilegiile câștigate în acest fel.

Suferința de care se amintește aici slujește unui anumit scop în planul lui Dumnezeu. Domnul a venit pe acest pământ și a îndeplinit voința desăvârșită a lui Dumnezeu: N-a dat greș în nimic, trăind fără de păcat înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor. Nu ceea ce putea face în puterea bărbăției Lui, sau în virtutea aprobării multora. Nu! Ci în mijlocul adversității, în durere, în agonia corpului și sufletului, atunci adevărata putere și noblețe de caracter este luată în considerație. În încercările Lui, în grădina Ghetsemani, pe cruce, în aceste situații n-a descoperit măreția iubirii Domnului Hristos. Și pînă cînd El n-a experimentat pe deplin ce însemnează „a bea paharul“, El n-a desăvârșit lucrarea Lui. La viața Sa de lucrare culminînd cu Golgota, se referă El cînd spunea: „Iată că scot dracii și săvîrșesc vindecări astăzi și mâine, iar a treia zi voi isprăvi“ (Luca 13,32).

VERSETUL 11: „Căci Cel ce sfințește“ este Domnul Hristos. Cei ce sînt sfințiți sînt frații Săi. Acel „Unul“ este Dumnezeu. Deși Domnul Hristos este Fiul într-un sens diferit de felul cum noi sîntem „fii“, totuși avem un Tată. Intenția, scopul lui Dumnezeu este acela de a conduce pe mulți fii la slavă. Domnul Hristos este Cel ce îi conduce pe drumurile vieții de

credință și ei Îl urmează. Pentru aceasta, „El nu Se rușinează să-i numească frați“. Ei sînt mîndri de Izvorul mintuirii lor, iar El este mîndru de ei. Să observăm cît de deosebit vorbește El despre frații Săi: „Apoi Și-a întins mîna spre ucenicii Săi și a zis: 'Iată mama Mea și frații Mei!' Căci oricine face voia Tatălui Meu care este în ceruri, acela Îmi este frate, soră și mamă“. Mat. 12,49—50.

„Nu Mă ținea“, i-a zis Isus: 'căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Ci, du-te la frații Mei, și spune-le că Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeu și Dumnezeul vostru'“ Ioan 20,17.

Domnul Hristos nu Se rușinează de noi, dacă și noi nu ne rușinăm de El. „Căci de oricine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, se va rușina și Fiul omului de el, cînd va veni în slava Sa și a Tatălui și a sfinților îngeri“. Luca 9,26.

Sfințirea este prezentată aici nu ca o teorie, ci ca ceva viabil, ca fiind viață, ceea ce face pe Domnul Hristos și pe frații Săi una. Domnul Hristos spune: „Și Eu însumi Mă sfințesc pentru ei, ca și ei să fie sfințiți prin adevăr“. Ioan 17,19. Domnul Hristos S-a sfințit pentru un scop. Acest scop El îl declară a fi „ca și ei să fie sfințiți“. El S-a dat ca exemplu, ca și alții să-L poată urma.

„De aceea, Lui nu-I este rușine“. Autorul vorbește aici de sfințire. Povestind propria sa experiență el spune: „Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea. Faceți toate lucrurile fără cîrtiri și fără șovăieli, ca să fiți fără prihană și curății, copii ai lui Dumnezeu, fără vină ca niște lumini în lume“. Filip. 3,12—15.

Apostolul Pavel nu pretinde că a ajuns a fi desăvârșit, dar el „alerga înainte“. Și Domnul Hristos nu se rușina de El. Și El nu se va rușina de nimeni dintre cei credincioși care au acest gînd. Nu trebuie — în principal — să intereseze cît de departe am ajuns în alergarea creștină, ci direcția în care alergăm. Ca Mîntuitor, Domnul

Hristos ne conduce. El nu se rușinează de cei ce-L urmează. Ei au cu toții același gînd și merg către aceeași țintă; unii au înaintat mai mult decît alții, dar „țînind sus Cuvîntul Vieții; așa ca, în ziua lui Hristos, să mă pot lăuda că n-am alergat, nici nu m-am ostenit în zadar“. Filip 3,16.

VERSETUL 12. Domnul Hristos este mîndru de cei ce au ajuns de aceeași părere și umblă la fel. Cu astfel de copii credincioși ai Săi El „va cînta laude în mijlocul adunării“. Aceste gînduri sînt luate din Ps. 22,22 și prezintă pe Domnul Hristos închinîndu-Se cu frații Săi în mijlocul adunării.

El este în totul una cu noi, și vocea Sa se înalță odată cu a noastră în a aduce laudă lui Dumnezeu pentru bunătatea Sa cea mare. Ce minunat tablou al realității credinței. Și cu cît mai mare va fi realitatea pe care cei mîntuiți o vor vedea.

VERSETUL 13. Aceste două gînduri, două citate, sînt luate din Isaia 8,17—18. Primul verset redat din Septuaginta. Amîndouă însă subliniind faptul că Domnul Hristos este una cu noi. După cum noi trebuie să ne punem încrederea în Dumnezeu, tot astfel El Și-a pus încrederea Sa în Tatăl, demonstrînd astfel umanitatea Sa și unitatea Sa cu noi ca fii ai oamenilor. Este un tablou perfect al comuniunii Sale desăvârșite cu noi. El are aceeași încredere și credință pe care El o cere din partea noastră.

În al doilea citat metafora se schimbă, de la frați, la copii. Acesta este un termen deosebit, foarte iubit de Mîntuitorul. Folosit pentru a exprima profunzimea Sa sollicitudine și iubire față de cei ai Săi (Luca 13,34; Mat. 18,2). Cît de frumoase și pline de semnificații sînt cuvintele pe care Domnul Hristos le adresează ucenicilor Săi, dintre care unii erau cu mult mai în vîrstă ca El: „Copii... aveți ceva de mîncare“? Ioan 21,5.

„Copiii, pe care mi i-a dat Domnul“; În rugăciunea Sa de Mare Preot, Domnul Hristos de opt ori în șase versete se referă la ucenici ca fiindu-I dați de Dumnezeu (Ioan 17,2,9,11,

12.24). El nu Și-a adjudecat o-noare, ci a adus slavă lui Dumnezeu pentru rezultatul lucrării vieții Sale. Povara Sa era ca ei să se dovedească a fi credincioși. El era încurajat de faptul că... „pe când eram cu ei în lume, îi păzeam Eu în Numele Tău. Eu am păzit pe aceia, pe care Mi i-ai dat; și niciunul din ei n-a pierit, afară de fiul pierzării, ca să se împlinească Scriptura“. Ioan 17,12.

Cît de minunat ar fi dacă cei credincioși ar avea fericitul privilegiu de a apărea odată înaintea lui Dumnezeu spunînd: „Iată, eu și copiii pe care mi i-a dat Domnul, sîntem niște semne și niște minuni în Izrael, din partea Domnului oștirilor, care locuiește pe muntele Sionului“. Is. 8,18. Va fi mult mai bine, decît să li se pună înfricoșătoarea întrebare: „Ridică-ți ochii și privește pe cei ce vin de la miazănoapte. Unde este turma care-ți fusese dată, turma de care erai așa de mîndru? Ier. 13,20.

Dar nimeni nu trebuie să ajungă la disperare. Făgăduința din Proverbe 22,6 va fi împlinită.

VERSETUL 14. „Copiii sînt părtași“. Apostolul se ocupă încă de completa natură umană a Domnului Hristos. După cum copiii sînt părtași cărnii și singelui, tot astfel și Domnul Hristos, pentru ca să poată pătrunde în toate experiențele noastre omenesti, El S-a supus de bună voie morții; dar această moarte avea un scop în sine. El nu a murit pentru că zilele vieții Lui se terminaseră și deznodămîntul se apropia. După cum El avea o lucrare de făcut în viață, de asemenea El avea și o lucrare de făcut în moarte. El a murit pentru ca El „prin moarte să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul“.

Aici se spune că Satan are „puterea morții“. Acest fapt nu este adevărat într-un sens absolut. El are puterea morții, numai atunci cînd moartea este rezultatul păcatului. Împărăția Sa este o împărăție a morții și el stăpînește în ea. „De aceea după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor

oamenilor, din pricină că toți au păcătuit“ Rom. 5,12. Ca origine a păcatului, Satan este cauză a morții. Cum păcatul stăpînește asupra vieții noastre, și Satan este prezent în ea. Făcînd pe oameni să păcătuiească, el extinde asupra lor spectrul morții. Numai în acest fel el are puterea morții, ceea ce nu era cazul cu Domnul Hristos.

„Pentru ca prin moarte... să nimicească pe cel ce are puterea morții“. Sfînta Scriptură ne înfățișează numai două excepții de la regula generală și anume că toți trebuie să moară: Enoh și Ilie (Gen. 5,24; 2 Regi 2,11). Cei păcătoși sînt sub stăpînirea păcatului, și de aici aduși sub stăpînirea morții. Cînd Domnul Hristos a murit pe cruce, Satana triumfă, căci se părea că În-suși Fiul lui Dumnezeu a recunoscut puterea morții pe care o avea Satan devenind astfel supus ei. Dar Dumnezeu avea un alt plan.

S-a pus din nou vechea întrebare: „Se poate lua prada celui puternic? Și poate să scape cel prins din prinsoare?“ Isa. 49,24. La această întrebare răspunsul a fost: „Da, zice Domnul, prada celui puternic îi va fi luată și cel prins de asupritor va scăpa; căci Eu voi lupta împotriva vrăjmașilor tăi, și voi scăpa pe fiii tăi“. Isa. 49,25. Cu privire la aceasta Domnul Hristos făcea următorul comentariu: „Nimeni nu poate să intre în casa unui om tare și să-i prade gospodăria, decît dacă a legat mai înainte pe omul acela tare; numai atunci îi va jefui casa“. Marcu 3,27.

Domnul Hristos a fost acela care a intrat în casa unui „om tare“, l-a legat și i-a luat sau a eliberat pe cei prinși de el, împlinînd astfel cuvîntul Scripturii care spune că „prada celui puternic îi va fi luată și cel prins de asupritor va scăpa“. Domnul Hristos a pătruns în imperiul morții — forțarea lui Satan — și i-a luat prada. Cînd Satan a văzut că are pe Domnul Hristos în puterea sa după ce mormîntul a fost sigilat și Domnul Hristos păzit înăuntru, Satan triumfa. Dar Mîntuitorul a rupt legăturile mor-

ții și a ieșit din mormînt, căci „nu era cu puțință să fie ținut de ea“ (Fapte 2,24). Nu numai că Domnul Hristos S-a ridicat din morți, „dar mormintele s-au deschis și multe trupuri ale sfinților care muriseră, au înviat. Ei au ieșit din morminte, după învierea Lui, au intrat în sfința cetate, și s-au arătat multora“. Mat. 27,52—53. Și de asemenea citim că: „S-a suit sus, a luat robia roabă, și a dat daruri oamenilor“ Ef. 4,8.

Domnul Hristos, Cel mai tare, a intrat pe tărîmul morții și în moarte, a biruit pe cel ce are puterea morții, liberînd prada (Is. 49,25), a eliberat pe captivi, jefuînd casa (Mat. 12,29; Col. 2,15).

Cu mult înainte de aceasta „Arhanghelul Mihail“, cînd se împotriva diavolului și se certa cu el pentru trupul lui Moise, n-a îndrăznit să rostească împotriva lui o judecată de ocară, ci doar a zis: „Domnul să te mustre“ Iuda 9. Dar în acest timp, cînd Domnul Hristos a pătruns pe teritoriul puterii satanice spre a-i smulge prada, nu a fost nici o dispută. El a intrat numai în domeniul manifestării puterii sale, i-a luat cheile locuinței morților, i-a rupt legăturile, eliberînd prada. Ca un prim rod al biruinței Sale, El a luat cîțiva din foștii captivi ai lui Satana, cu El în ceruri, a luat robia roabă și i-a prezentat în triumf. De aceea, pentru cel credincios moartea este numai un somn; ei se odihnesc în pace pînă cînd Dumnezeu îi va chema. Pentru mulți aceasta se va dovedi a fi un somn binecuvîntat (Apoc. 14,13). Domnul Hristos a abolit moartea (2 Tim. 1,10). El are cheile morții și ale locuinței morților (Apoc. 1,18; vezi de asemenea 1 Cor. 15,51-57).

VERSETUL 15: „Frica morții“. Acei care trăiesc în veacul acesta luminos nu cunosc decît foarte puțin ce însemnează a fi prinși de lanțurile superstiției, de frica morții. Dar mulți au fost ținuți în obscurantism și superstiție. Adorațiunea acestora constă din strădania de a pacifica spiritele rele, presupunînd că spiritele bune nu le face nici un rău, dar cele rele le pro-

duce mari necazuri. Acest fapt duce la adorarea Satanei, la închinarea la spiritele rele. Viața lor este o continuă temere; frica de vrăjmași, frica de moarte. Dar acest lucru nu trebuie să fie astfel. Pentru fiii credinței psalmul 23 constituie o realitate: „Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine“.

Această teamă vine uneori la mulți credincioși. Pe toți aceștia Dumnezeu îi invită la El, ca să fie izbăviți de temerile lor și să găsească mîngiere. Chiar dacă unii pot avea un motiv, Domnul le va auzi strigătele; și mulți, foarte mulți sînt cei ce au găsit în rugăciune nu numai o mîngiere momentană, ci și o nădejde temeinică. Și pe măsură ce inimile credincioase se întorc către Dumnezeu temerea dispăre și credința îi ia locul.

Considerăm, totuși, că această referire la teama de moarte, se aplică în primul rînd la cei care sînt în sclavia păcatului și tînjesc după eliberare de păcat în viața lor. Nu este oare nici o nădejde spre eliberarea lor de această temere?

Răspunsul este acela că Domnul Hristos a nimicit puterea lui Satan, a abolit moartea, și a eliberat și va elibera pe credincioși de teama ce i-a robit.

VERSETUL 16 : Alte traduceri redau astfel acest text: „Căci în adevăr El n-a luat asupra Sa natura îngerilor; ci a luat asupra-Și natura lui Abram“. Dar mai corectă, mai aproape de original este traducerea românească a acestui verset care arată că nu „în ajutorul îngerilor vine El, ci în ajutorul seminței lui Abraam“. Cînd îngerii au păcătuit, ei au făcut acest lucru pe deplin conștienți de consecințe. Cînd au făcut pasul care să-i despartă de Dumnezeu, nu mai era nimic ce Dumnezeu ar fi putut face pentru ei. Ei aveau toată lumina cerului; au fost făcute toate diligențele pentru evitarea acestei situații; dar toate apelurile au fost respinse. Dumnezeu a făcut tot ceea ce putea face. Pasul lor s-a dovedit a fi însă irevocabil. Păcatul lor, era un păcat de neiertat.

VERSETUL 17 : „A trebuit“. Expresia „a trebuit“ cuprinde în sine ideea unei obligații morale. În următoarele texte este folosită aceeași expresie grecească tradusă cu sensurile ei: „Deci, dacă Eu, Domnul și Învățătorul vostru, v-am spălat picioarele, și voi sinteți datori să vă spălați picioarele unii altora“. Ioan 13,14.

„A chemat pe fiecare din datornicii stăpînului său, și a zis celui dintîi: „Cît ești dator stăpînului Meu?“ Luca 16,5.

„Apoi a zis altuia: 'Dar tu, cît ești dator?' „O sută de măsuri de grîu“, a răspuns el. Și i-a zis: 'Ia-ți zapisul și scrie optzeci'“. Luca 16,7.*

„Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credință, și de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării“ 2 Tes. 2,3.

„Vai de voi, povățuitori orbi, care ziceți: 'Dacă jură cineva pe Templu, nu este nimic; Dar dacă jură pe aurul Templului, este legat de jurămîntul lui'“. Mat. 23,16.

„Dar el n-a vrut, ci s-a dus și l-a aruncat în temniță, pînă va plăti datoria“. Mat. 18,30.34.

Comentarii își exprimă mirarea lor față de îndrăzneala păcătoșului de a spune lui Dumnezeu ce trebuie să facă. Autorul desigur, n-ar face acest lucru dacă n-ar ști că el exprimă chiar punctul de vedere al lui Dumnezeu.

Dumnezeu putea să creeze ceea ce vedem. El putea să evite crearea lumilor și deci și evitarea obligațiilor. Dar dacă El a creat, dacă a adus la viață ființe morale, atunci El Și-a asumat și unele responsabilități. După cum un tată de familie are obligațiuni ca responsabil, cap de familie, tot astfel și Dumnezeu are răspunderi morale, căci iubirea obligă. Nu este corect a spune, așa cum afirmă unii, că datorită faptului că Dumnezeu n-a creat pe Satan, deci n-a adus la ființă păcatul. El este deci liber de orice obligații și n-avea nevoie să se mai preocupe de soarta păcătoșilor. În adevăr, Dumnezeu n-a creat pe Satan, dar iubirea Lui față de lucrarea

mîinilor Sale, era pentru El izvorul obligațiilor Sale morale. În nici un caz, El nu este răspunzător pentru păcat, dar sînt unele lucruri pe care El din iubire, le consideră ca obligații și se consideră obligat a nimici puterea păcatului și a crea posibilitatea mîntuirii pentru cei păcătoși. Acest lucru îl avea în vedere autorul cînd a folosit expresia „trebuie“.

Ce însemnează oare că El „a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile“? Această însemnează că El trebuia să devină atît de complet și în totul om, încît niciodată să nu se poată spune că El este străin de ispitele, necazurile, încercările și suferințele pe care păcătoșii le încearcă și prin care ei trec. Deși aceasta nu însemnează că experiențele Sale trebuia să fie identice cu cele ale noastre în toate aspectele lor în ceea ce privește căderea sub puterea păcatului dar încercările trebuia să fie asemenea și în principiu include tot ceea ce cel păcătoș avea să sufere, și în severitatea lor, ele trebuie să fie asemenea cu tot ceea ce păcătoșul avea de suportat.

Motivul pentru care Domnul Hristos a trebuit să sufere astfel, este acela că El trebuia să fie, să devină un Mare Preot milos și vrednic de încredere. Aceste două caracteristici, milos și vrednic de încredere, sînt necesare pentru slujire. Numai mila poate să stea la judecată. Credințioșia constituie un echilibru al milei. Ca Mare Preot, Domnul Hristos trebuie să fie milos și înțelegător față de cel greșit, dar El trebuie să fie credincios față de dreptate și să nu ignore legea. Credințioșia va păstra un bun echilibru între mila necondiționată și dreptatea intransigentă. Marele Preot trebuie să țină seama de păcătoș, dar el trebuie să țină de asemenea seama de Cel împotriva căruia a păcătuit. El trebuie să fie credincios slujbei Sale, dar să fie și milostiv față de păcătoș.

Cum orice păcat este în primul rînd un păcat împotriva lui Dumnezeu, reconcilierea pe care Marele Preot o va îndeplini trebuie să includă în primul

rind reconcilierea păcătosului cu Dumnezeu. Aceasta cuprinde standardul de neprihănire al lui Dumnezeu, și anume Legea Sa. Fără a asculta de cerințele Legii, nu poate fi nici o reconciliere. Aceasta se cuprinde în ceea ce spune apostolul „Un Mare Preot milos și vrednic de încredere“. El trebuie să fie drept față de toți.

„Să facă ispășire“. Aceasta a fost lucrarea preoților și în mod deosebit a marelui preot. Este vrednic de reținut faptul că expresia „împăcare“ atît în Vechiul cît și în Noul Testament, este folosită în sensul împăcării celui păcătos cu Dumnezeu.

VERSETUL 18 : „A fost ispitit în ceea ce a suferit“. Sau cum redau alte traduceri acest text „a suferit fiind ispitit“, aceasta ne dă posibilitatea de a arunca o privire asupra naturii ispitelor cu care a fost confruntat Domnul Isus Hristos. Corpul, natura umană pe care Domnul Hristos a luat-o asupra-și nu era în situația de a-L scuti de ispite, astfel încît — realmente vorbind — pentru El să nu existe această problemă. Există unele persoane care au o astfel de dispoziție încît anumite ispite ce pentru alții sînt foarte severe, pentru ei să nu constituie ispite. Dar nu aceasta a fost experiența Domnului Hristos ; căci dacă așa ar fi fost lucrurile, El n-ar fi experimentat teribila luptă a unui simplu păcătos care este supus ispitei, și lupta acestuia de a scăpa, de a nu se supune ispitei. Domnul Hristos trebuia să fie ispitit în toate lucrurile, asemenea nouă. El în adevăr avea să sufere fiind ispitit.

Cît de mult a suferit Domnul Hristos înfruntînd ispita, numai experiența din pustie, din Ghetsemani și Golgota aveau să descopere. În primele două cazuri, ispita era așa de copleșitoare, încît El ar fi murit în acele momente, dacă un inger n-ar fi fost trimis să-L întărească. Cupa n-a fost îndepărtată, în ciuda rugăciunii Sale. El trebuia s-o bea pînă la fund. La aceste experiențe se referea fără îndoială apostolul cînd spune : „Voi nu v-ați împotrivit încă pînă la sînge, în lupta

împotriva păcatului“. Evr. 12,4. Domnul Hristos a rezistat pînă la sînge. Ispitele la care a fost supus Domnul Hristos și suferințele Lui sînt baza credinței noastre cum că „El poate să vină în ajutorul celor ce sînt ispițiți“, sau mai bine zis, cei ce sînt „sub acțiunea ispitei“. Inima Domnului Hristos s-a frînt sub presiunea acțiunii celui rău.

Psalmistul spune : „Dumnezeu este adăpostul și sprijinul nostru, un ajutor, care nu lipsește niciodată în nevoi“. Ps. 46,1.

Ideea „un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi“, este însemnătatea pe care o dă declarația că Domnul Hristos este în stare să vină în ajutorul celor ce sînt ispițiți. În original, timpul folosit implică faptul că Domnul Hristos stă gata să dea un ajutor imediat aceluia care se găsește cuprînși de ispită, sau care sînt continuu ispițiți. Aceasta este una dintre făgăduințele cele mai minunate, cele mai prețioase pentru noi cei ce sîntem supuși ispitirii la fiecare pas.

Exeget

PAGINI DE ARHEOLOGIE BIBLICĂ

Continuăm în numărul de față răsfoirea paginilor istorice de arheologie biblică, ocupîndu-ne de data aceasta cu *învierea Mesopotamiei antice.*

Mesopotamia, care însemnăză „țara dintre rîuri“, a avut cea mai veche civilizație din lume. Numele celor două rîuri ale ei : Tigrlul și Eufratul, sînt menționate în legătură cu descrierea Paradisului (Gen. 2,14), și cîmpia ei Sinear, a văzut clădirea primei cetăți și a primului turn (Gen. 11,1-4), strămoșul a atît de multe turnuri și temple din Mesopotomia de mai tîrziu. Arheologia confirmă antichitatea culturii Mesopotamiene.

În contrast cu Egiptul, întinsa țară a Mesopotamiei aproape că nu are vestigii de monumente la suprafața terenului. Toate orașele ei antice au fost complet nimicite, iar palatele și templele au fost acoperite de moloz și nisipuri.

Orașe ca Babilonul și Ninive au fost atît de complet nimicite, încît, pe bună dreptate, acum aproape 200 de ani, se putea întreba dacă aceste orașe, despre care vorbește Biblia atît de

mult, au existat în adevăr cîndva sau nu.

Ninive fusese cu totul uitat chiar în vremurile de demult. Cînd Xenofon cu cei 10.500 de greci ai săi au trecut pe lângă ruinele orașului acestuia, în anul 400 î.Hr., deci cu numai două secole după nimicirea lui, nimeni din acel ținut n-a fost în stare să spună numele real al acestui vechi oraș. Lucian, un scriitor sirian din secolul al 2-lea al erei noastre, spunea : „Ninive este atît de pe deplin nimicită încît nimeni „nu poate spune unde a fost. N-a mai rămas nici urmă din ea“. Era deci natural ca acum 150 de ani oamenii învățați să se întrebe dacă era cu putință ca orașe mari să dispară în întregime.

„Și astfel Babilonul, podoba împăraților, falnica mîndrie a haldeilor, va fi ca Sodoma și Gomora, pe care le-a nimicit Dumnezeu. El nu va mai fi locuit, nu va mai fi niciodată popor în el. Arabul nu-și va mai întinde cortul acolo, și păstorii nu-și vor mai țărui turmele acolo, ci fiarele pustiei își vor face culcușul acolo, bufnițele îi vor umplea casele, struții vor

locui acolo, și stațiile se vor juca acolo. Șacalii vor urla în casele lui împărătești pustii, și ciinii sălbatici în casele lui de petreceri. Vremea lui este aproape să vină, și zilele nu i se vor lungi". Is. 13,19-22.

Aceasta este starea țării care a păstrat sub molozul și nisipul său sute de mii de documente scrise, sculpturi nenumărate și vestigiile orașelor cu palatele, templele, școlile, arhivele și locuințele poporului de rind din ele. Vestigiile acestea au făcut în stare să refacă istoria de mult pierdută a unor vestite națiuni ale antichității, și au îngăduit lingvistului să reinvie limbi și feluri de scris care fuseseră moarte de aproape 2.000 de ani.

Descifrarea felului de scris antic al națiunilor mesopotamiene, babiloniene, asiriene, sumeriene și altele, constituie un miracol în sine însăși. Nu exista o piatră de la Roseta, cu un text paralel într-un fel de scris și într-o limbă cunoscută, care să servească drept cheie și totuși lucrarea fundamentală de descifrare a fost făcută aproape de un singur om. Henry Rawlinson, descifrând marea inscripție de pe stinca de la „Behistun” în 1844, o trecătoare din munții dintre Mesopotamia și Persia; din vremea lui Darius I. Un secol de cercetări și de muncă chinuitoare ne-a dat tot ceea ce a fost necesar pentru a citi și a înțelege lucrările de drept, religioase, istorice și literare ale acelor națiuni antice, pentru reconstruirea istoriei și religiei lor, și a realizat material fundamental pentru studii biblice și pentru apărarea multor națiuni ale Vechiului Testament.

Onoarea de a scoate la iveală prin săpături, ca prim arheolog modern, unul din locurile antice ale Mesopotamiei, aparține arheologului francez Paul Emile Botta. El și-a început săpăturile la Cuiunguc fără a ști că acesta este locul anticului Ninive, și care se află aproape de modernul Mosul, dincolo de Tigru. Acesta însă nu a furnizat răsplătirile așteptate și Botta și-a mutat lucrările la Corsabad, unde a scos la lumină dintr-un somn milenar, palatul lui Sargon, regele asirian.

Trei ani mai târziu Austen Henry Layard face săpături la Nimrud, biblicul Calch. Cele mai senzaționale descoperiri ale lui și apoi ale lui Hormuzd Rassam, au fost două mari biblioteci de la Ninive, cu peste 10 000 de tăblițe numerotate, biblioteca regelui Asurbanipal și a templului Nabu. Una din aceste tăblițe descifrate peste 20 de ani de către tânărul asiriolog George Smith, a pricinuit o mare senzație, conținând o veche istorisire babiloniană a potopului. Iată un pasaj din ea, tradus de Smith :

„În ziua a șaptea, în cursul ei, am trimis un porumbel, și el a plecat. Porumbelul s-a dus și a cercetat și un loc de odihnă nu a aflat, și s-a înapoiat.

Am trimis o rindunică, și ea a plecat. Rindunica s-a dus și a cercetat și un loc de odihnă nu a aflat, și s-a înapoiat.

Am trimes un corb, și el a plecat. Corbul a plecat și a văzut hoiturile pe ape și a mîncat, a zburat, și s-a tot dus și înapoi n-a mai venit”.

Doresc să menționez aici că așa numitul potop al lui Woolay, nu poate fi acceptat ca dovadă a potopului descris în Geneza. Acest nivel al potopului nu era nimic altceva decît vestigiile unei inundații nimicitoare locale, pricinuite de riurile Tigru și Eufrat, cum bine rezumă acest lucru Zenon Kosidowschy. Că faptul acesta este real, vine ca mărturie faptul că Woolley n-a găsit acest nivel de potop în poziția învecinată de la El-Obeid, care se află situat la un nivel mai înalt decît Ur.

La Nipur s-a găsit o vastă colecție de tăblițe de la o casă comercială cu care mulți Iudei aveau legături comerciale.

Cele mai multe materiale cu privire la națiunile Mesopotamiei s-au obținut prin lucrările arheologice dintre cele două războaie mondiale. S-au făcut săpăturile la Ur, Erech, Nuzi și Mari.

„Terah a luat pe fiul său Avram, și pe Lot, fiul lui Haran, fiul fiului său, și pe Saraî norusa, nevasta fiului său Avram. Au ieșit împreună din Ur din Haldea, ca să meargă în țara

Canaan. Au venit pînă la Haran, și s-au așezat acolo”. Gen. 11,31.

Sînt aproape două mii de ani de cînd această frază răsună la urechile creștinilor. Ur, un nume misterios și bogat în însemnătate legendară. Multă vreme nimeni nu a putut preciza unde s-a aflat Ur. Se știa că Haldea se afla în Mesopotamia și atîta tot. Nimeni n-a bănuț că cercetările asupra cetății Ur, vor fi însoțite de descoperirea unei civilizații, a cărei origine se urcă mult mai departe, în perioada preistorică, decît cele mai vechi monumente ale Egiptului antic.

Ur din Caldea, cetatea în care Abraam a crescut ca tînăr (Gen. 11,31), a fost cercetată de Sir Leonard Wooley de la 1922—1934. Marele Zigurat, sau turn al templului din Ur, a fost cercetat cu amănunțime. S-au dat la iveală temple, palate și case de locuit. Descoperirea cea mai senzațională făcută la Ur, a constat din găsirea unor morminte fabulos de bogate din perioada dinastică timpurie. Obiectele de aur găsite au întrecut pe cele găsite în mormîntul lui Tutancamon.

În zilele noastre Ur este o gară situată la 190 km. nord de Basra, nu departe de golful Persic, una din nenumăratele stații ale cunoscutei linii ferate Bagdad. Coborît aici, călătorul se găsește în liniștea adîncă a deșertului de nisip, de un galben monoton. Uniformitatea peisajului este întreruptă de un deal impunător, de un roșu mat. Este înălțimea de la Tell — al — Mugaiyar.

Cu mult înaintea construirii primei piramide, Tell al Mugaiyar-ul se înălța spre albastrul cerului. Patru blocuri impunătoare, de cărămidă, suprapuse în trepte și în culori minunate se înălțau la aproape 25 m. Peste temelia cea neagră, lungă de 40 m., erau așezate două trepte de culoare roșie și albastră, care erau înconjurate de arbori. Deasupra se afla o terasă, pe care se înălța un sanctuar cu acoperișul de aur. În liniștea templului, preoții oficiau cultul zeului lumii, Nannar. Zgomotul și

freamătul uneia dintre cele mai vechi cetăți din lume, a bogatei metropole Ur, abia pătrundea pînă aici.

În anul 1854 o caravană de cămile, cu lopeți, casmale și alte materiale, sub conducerea, consulului britanic din Basra, J. E. Taylor se îndrepta spre Tell — al — Magaiyar.

Consulul Taylor a întins corturile expediției sale la poalele colinei roșii.

Ceea ce a rezistat în fața asalturilor seculare, a furtunilor nisipurilor, atacurilor unui soare arzător, s-a prăbușit sub loviturile minuite fără pricepere. Taylor în afară de această lucrare de distrugere, nu realizează nimic, în afară de niște cilindri mici de pămînt ars, acoperiți cu inscripții în caractere cuneiforme.

Dar cu aproape 2.500 de ani înainte de Taylor, un alt personaj a întreprins cercetări în acest loc. Admirator al antichității, Nabonid, rege al Babilonului, care a trăit în sec. VI. în Hr. a studiat acest vechi zigurat, dar a procedat altfel decît Taylor. „I-am redat înfățișarea pe care o avea în timpurile cele vechi“, spune el, „folosindu-mă de cărămizi și tencuială“. Refăcînd monumentul, el a săpat pe acei cilindri mici de pămînt ars, găsiți de Taylor, numele primului său constructor, descoperit pe un fragment de inscripție — regele UR — MANNU. Numai în 1923 au fost redate lucrările arheologice la Tell-al-Magaiyar. Această lucrare în stil mare, avea să scoată la iveală piesă cu piesă — timpurile străvechi, cînd pămînturi noi se formau în delta celor două fluvii, precum și primele așezări omenești. La poalele blocului roșu de la Tell-al-Magaiyar se întinde un oraș întreg, pe care cercetătorii răbdători l-au reinviat după un somn milenar. Wooley și colaboratorii săi erau extrem de fericiți, căci aveau înaintea lor renumitul Ur din Haldea, despre care ne vorbește Biblia. La începutul celui de al doilea mileniu în.Hr., Ur din Haldea era o capitală puternică, strălucitoare și activă. După părăirea

lui Wooley, Abraam — departe de a fi un simplu nomad — ieșise dintr-o metropolă a celui de al doilea mileniu în.Hr.

Un alt loc cercetat este orașul Uruk, biblicul Erec (Gen.10,10). S-au găsit aici multe texte cuneiforme care proveneau din perioada cea mai timpurie, din punct de vedere literar.

De mare importanță pentru cercetătorul Bibliei și al Orientului antic, este lucrarea de săpături făcută de americani (1925 - 1931) la Nuzi, aproape de actualul oraș Kirkuk. Aici au ieșit la iveală multe texte rare, deși scrise într-o babiloniană barbară, au revărsat totuși multă lumină asupra stărilor de lucruri care au existat în epoca patriarhilor, în prima jumătate a celui de al doilea mileniu în.Hr. Cu excepția vestitului cod al lui Hamurabi, aflat în ruinele biblicului Susa, Nuzi a dat mult material care revărsă lumină asupra epocii patriarhilor. El a ajutat de asemenea pe istoric să reinvieze pe Hurienui antici, pe care îi cunoaștem din Biblie sub numele de Horiți.

Trebuie amintit și descoperirea orașului a împărăției Mari. Locul acestei cetăți, cîndva metropola vestită a Amoriților, a fost complet necunoscut. Arheologii au căutat multă vreme cetatea ce era atît de des amintită în textele antice. Documentele provin din perioada cînd cetatea era în mîinile Amoriților. Textele de la Mari, dintre care s-au publicat pînă în 1952 cinci volume, au revoluționat cunoștințele de specialitate cu privire la Orientul apropiat în timpul patriarhilor și au pretins o dată mai tîrzie decît se presupunea mai înainte pentru istoria mesopotamiană, care precede data de 1500 în.Hr.

„Domnul zisese lui Abraam: 'Ieși din țara ta, din rudenția ta, și din casa tatălui tău, și vino în țara pe care ți-o voi arăta'“.

Patria la care se referă acest pasaj este Haran. Terah împreună cu fiul său Avram, cu nora sa Sarai și cu nepotul său Lot, locuiau acolo după cum citim în Geneza 11,31.

Pînă de curînd încă nu se știa exact unde a fost Haranul, nu se știa nimic despre începuturile lui.

În locul unde linia ferată care leagă Damascul de Mosul, taie Eufratul, se ridică un mic orașel Abu - Kemal. Cam la 11 Km.de aici se află Tell Harisi unde în 1933 încep săpăturile arheologice. În ianuarie 1934 s-a găsit o statueta pe care se putea citi: Lemagi - Mari eu sînt... rege... de Mari... De mult se cunoștea numele de Mari din vechile inscripții babiloniene și asiriene. Săpăturile au început din 1933 și au ținut pînă în 1939.

Au fost necesare coloane de camioane numai pentru a transporta arhivele acestui palat, conținînd 23.600 de documente, ceea ce eclipsează chiar marile descoperiri de la Ninive, a cărei arhivă cuprindea 22.000 de tăblițe. Cetatea a fost cucerită de Hamurabi către anul 1700 în.Hr. Pe una dintre tăblițe, un anume Samsi - Addu informa pe Iasnahi - Addu la Mari scriîndu-i: 'Referitor la proiectul de recensămînt al Beniaminilor ei nu sînt pregătiți să fie recrutați ...!'

Pe bună dreptate cuvîntul "Beniaminii" a sugerat oamenilor de știință aparențe bine determinate. În adevăr, în alte rapoarte ale guvernatorilor imperiului Mari - au descoperit încetul cu încetul arheologilor o serie de cuvinte identice ca cele din Biblie. Nume ca Peleg și Serug, Nahor și Terah, și... Haran.

Să citim în Geneza 11,10, 18,20,24,26: 'Iată spița neamului lui Sem. La vîrsta de 30 de ani, Peleg a născut pe Reu, ... La vîrsta de 32 de ani, Reu l-a născut pe Serug... La vîrsta de 30 ani, Serug a născut pe Nahor... La vîrsta de 29 de ani, Nahor a născut pe Terah... La vîrsta de 70 de ani, Terah a născut pe Avram, pe Nahor și pe Haran.

Numele strămoșilor lui Avram se trag astfel dintr-o epocă întunecoasă ca și cetățile situate în nordul Mesopotamiei. Haran, patria lui Abraam, și a poporului Evreu, este amintită aici pentru prima dată. Ceva

mai departe, situată pe aceeași vale, există o cetate cu numele biblic Nahor, patria Rebecăi, soția lui Isaac.

“Avraam era bătrîn, înaintat în vîrstă; și Domnul binecuvîntase pe Avraam în orice lucru. Avraam a zis celui mai bătrîn rob din casa lui, care era îngrijitorul tuturor averilor lui: ‘Pune-ți te rog, mina sub coasta mea; și te voi pune să juri, pe Domnul Dumnezeuul cerului și Dumnezeuul pămîntului, că nu vei lua fiului meu o nevastă dintre fetele Canaanitilor, în mijlocul cărora locuiesc, ci te vei duce în țara și la rudele mele să ieși nevastă fiului meu Isaac...’

A vărsat în grabă vatra în adăpătoare, și a alergat iarăși la fîntînă să scoată apă; și a scos pentru toate cămilele lui”. Gen.24,1-4.20.

Cetatea biblică Nahor a intrat deci în istorie. Știm acum că slujitorul lui Avraam a fost în împărăția Mari. Serviciul pe care i l-a încredințat stăpînul său, ne dovedește că patriarhul cunoștea destul de bine așezările Mesopotamiei ca și Nahor, astfel nu putea face aluzie la această cetate. După datele Bibliiei se poate deduce că Avraam a părăsit Haranul, adică orașul său natal, cu 645 de ani înainte de plecarea din Egipt a copiilor lui Izrael, care străbătură pustiul sub conducerea lui Moise în sec. 13 în.Hr. De aici se poate deduce că Avraam a trăit în anul 1900 în.Hr. Săpăturile de la Mari, au furnizat o mulțime de date și dovezi despre activitatea relatărilor precise pe care Biblia ni le oferă în legătură cu acest subiect. Arhivele palatului din Mari, ne raportează că pe la anul 1900 în.Hr. Haran și Nahor erau cetăți înfloritoare. Ultimul rege al cetății Mari a fost Zimri Lim. Armatele renumitului Hamurabi al Babilonului au nimicit împărăția Mari, către anul 1700 în.Hr., distrugîndu-i capitala.

“Descoperirile arheologice”, spune Albricht, “poartă în mare parte răspunderea pentru recenta redeşptare a interesului față de teologia biblică datorită bogăției de material

nou care ilustrează textul și fundalul Bibliiei... Material arheologic nou continuă să se reverse, constringînd la revizuirea felului cum erau tratate în trecut atît religia Vechiului Testament cit și Noul Testament. Devine tot mai clar în fiecare zi, că această redescoperire a Bibliiei duce adesea la o nouă apreciere a credinței biblice, care în chip ciudat se aseamănă cu credința zilelor timpurii”.

“Avram și-a ridicat corturile, și a venit de a locuit lîngă stejarii lui Mamre, cari sînt lîngă Hebron. Și acolo a zidit un altar Domnului”. Gen.13,18.

Avraam își incheie viața nu departe de actualul Hebron. Aici el a cumpărat de la Hetiți un loc de îngropare pentru Sara într-o peșteră după obiceiul semit. În aceeași peșteră a fost și el îngropat, iar rezultatele săpăturilor par să confirme acest fapt.

În adevăr, la trei km. nord de Hebron, Arabii venerază un loc pe care îl numesc “Sanctuarul colinei prietenului lui Dumnezeu”. Prietenul lui Dumnezeu este termenul cu care mahomedanii denumesc pe Avraam. Nu departe de aici, un arheolog (A.Meder), a găsit în adevăr pietrele unui altar foarte vechi, pe care se văd încă urme lămurite de foc. În anul 1927 același om de știință a descoperit urmele unui arbore mare, rădăcinile căruia se distingeau încă foarte bine în pămînt. Mormîntul lui Avraam este socotit și astăzi ca un loc sfînt vizitat de pelerini.

Una din primele roade ale descifrării inscripțiilor cuneiforme de către Rawlinson și colaboratorii săi, a dat dreptate Bibliiei. A fost descoperit Sargon (Is.20,1) a cărui existență istorică era negată de mulți, unii considerînd acest nume ca fiind alt nume al lui Șașmanasar. Astăzi, Sargon este o figură bine cunoscută a istoriei asiriene.

Descoperirea povestirii babiloniene a potopului de către George Smith în 1872 și zguduirea prin ea a lumii religioase din acea vreme, a fost deja menționată. Tradiția babilonia-

nă a potopului se aseamănă mai mult raportului biblic, decît oricare altă povestire despre potop, descoperită - poemul epic Ghilgamesh.

Istorisirea aceasta prezintă asemănări remarcabile cu rapoartele biblice (așa cum se găsește în Geneza și unele pașagii din Noul Testament) în unele puncte generale și chiar în detalii. Se pot prezenta următoarele asemănări 1) Eroul Potopului, Noe, în Biblie și Utnapiștin în povestirea babiloniană, a primit o comunicare divină cu privire la Potopul care amenința lumea. 2) Potopul a fost o pedeapsă divină din pricina păcatelor săvîrșite. 3) Eroul favorit trebuia să-și construiască o corabie și să-și părăsească averea pentru a-și salva viața. 4) El a primit poruncă să aducă în corabie animale și familia sa. 5) S-au dat măsurile corăbiei cum și instrucțiuni pentru construirea ei. 6) Eroul a ascultat și a primit o solie pentru concetățenii săi, deși conținutul soliiilor este cu totul diferit. 7) S-a dat poruncă de a intra în corabie și se amîntește despre o singură ușă. 8) Potopul a fost provocat de o furtună și de o ploaie îngrozitoare. 9) Toate ființele omenesti care nu au fost în corabie au pierit. 10) Corabia a atins un munte după ce apele s-au retras. 11) S-au trimis păsări pentru a obține dovada uscării pămîntului. 12) După debarcare s-a adus o jertfă. 13) Jertfa a fost bine primită de zeitate.

Sînt de asemenea în evidență deosebirile dintre narațiunea biblică și cea babiloniană. Următoarele descoperiri principale sînt vrednice de notat: 1) Raportul biblic vorbește despre un Dumnezeu al dreptății, în timp ce istorisirea babiloniană menționează mulți zei care se ceartă între ei. 2) În Biblie oamenii au fost avertizați cu privire la apropierea nenorocirii și aveau ocazie de a fi salvați; în povestirea babiloniană zeii au “înșelat” pe oameni pentru ca să-i pedepsească. 3) Legămîntul dintre Dumnezeu și Noe, care formează o parte importantă a istorisirii biblice,

lipsește din tradiția babiloniană, și 4) multe descoperiri de mai mică importanță există în detalii. De pildă, măsurile corăbiei sînt diferite, cum și ordinea în care au mers păsările una după alta, numele muntelui care a fost atins, elementele de timp date, și alte caracteristici ale celor două istorisiri.

Asemănările dintre cele două istorisiri sînt totuși atît de apropiate încît să îndreptățescă concluzia că există oarecare înrudire între ele. Trei teorii principale au fost prezentate pentru a explica această evidență înrudire: 1) Mulți învățați moderni au pretins că Iudeii au preluat istorisirea babiloniană în timpul exilului, și au adoptat-o la felul lor propriu de gîndire, o teorie cu totul inacceptabilă pentru aceia care cred că Moise a scris cartea Genezei sub inspirație divină cam la o mie de ani înainte de Exil. 2) Cîțiva învățați conservatori au sugerat ca o a doua alternativă faptul că babilonienii ar fi luat istorisirea de la Evrei. Totuși, întrucît cele mai multe copii existente ale poemului epic au o dată anterioară perioadei mozaice cu cîteva sute de ani, teoria aceasta nu poate fi corectă. 3) A treia părere, fără îndoială soluția corectă a problemei, suține că ambele istorisiri pornesc de la una și aceeași sursă de demult. Istorisirea despre un potop universal, cu scăparea unei singure familii, și care a dăruit timp de mai multe generații. Cînd babilonienii au pus-o în scris, istorisirea, suferise o corupere prin transmiterea ei orală și prin influența politeistă a păgînismului babilonian. Istorisirea biblică, pe de altă parte, a fost scrisă prin inspirație, și arată prin urmare spiritul curat și înălțat al unui autor monoteist.

Lucrurile acestea explică urmările și deosebirile observate în cele două istorisiri. Întrucît cea mai timpurie istorisire a potopului a fost pusă în circulație în apropiere de Mesopotamia, locuitorii ei aveau o mai bună cunoștință a Potopului și au păstrat-o într-o formă comparativ mai curată decît națiunile din țări îndepărta-

te. Un alt element este faptul că ea a fost pusă în scris mai timpuriu în Mesopotamia decît oriunde în altă parte. Totuși, nu este superioară, ci inferioară istorisirii biblice, după cum este evident pentru oricine citește ambele istorisiri și le compară. Forța morală din istorisirea biblică aproape că lipsește cu totul în tradiția babiloniană, Biblia ne dă istorie; babilonienii au transformat un eveniment istoric, într-o legendă.

În iarna din 1901—1902 lucrîndu-se la ruinele Susei biblice, unde tînăra iudaică Estera a devenit regină a Imperiului Persan (Estera 2,5—8, etc.) s-a descoperit o coloană înaltă de opt picioare (3 m) din diorit negru, frîntă în trei bucăți. Intregul monument era acoperit de 39 de coloane de inscripții conținînd un total de 3.624 rînduri de legi. Ele fuseseră adunate și puse în vîzul public pe acest stilp de piatră de către Hamurabi, un mare rege amorit al Imperiului Babilonian în cursul secolului al 18-lea în. Hr., pe vremea patriarhilor. Descoperirea acestei colecții antice de legi civile a pricinuit o mare senzație în lumea teologică. Sistemul juridic aflat în Pentateuc fusese atacat, deoarece se considera că pe vremea lui Moise nu ar fi putut să existe un sistem atît de mult dezvoltat. Dar codul de legi al lui Hamurabi da pe față faptul că Mesopotamia poseda coduri similare chiar înainte de vremea lui Moise, legi care în cele din urmă își au obîrșia la Legiuitorul divin, deși au degenerat în mîna idolatrilor păgîni, așa cum arată o atentă comparație între sistemul biblic și cel mesopotamian.

Codul de legi al lui Hamurabi mai descoperea că felul de viață reflectat în istorisirile patriarhale ale Bibliei, e de acord în multe detalii cu stările care existau în Orientul apropiat antic, în timpul perioadei patriarhilor. Nouă ni se pare curios astăzi ca Sara să dea pe tînăra ei roabă lui Avraam, pentru ca să obțină printr-o servitoare copilul pe care Dumnezeu parea să i-l refuze pe

căi naturale (Gen. 16,1-37). Dar ceea ce a făcut ea era în deplin acord cu practicile obișnuite în țara ei natală, unde o astfel de procedură era cu totul legală, și drepturile și datoritiile unei serve ridicată la rangul de concubină, și ale copiilor născuți de ea erau reglementate de lege (vezi codul lui Hamurabi, sec. 144. 145. 170. 171). Că Sara a acționat în cadrul drepturilor ei legale cînd a pedepsit pe Hagar pentru că a devenit necuviincioasă cînd a văzut că va naște un copil stăpînului ei (Gen. 16,4-6), este de asemenea probat prin prescripțiile secțiunii 146 ale aceluia vestit cod de legi al lui Hamurabi. S-ar putea cita încă multe exemple pentru a arăta cum această excepțional de importantă descoperire a revărsat lumină asupra perioadei patriarhale și a arătat că istorisirile biblice sînt vrednice de încredere. Acest cod de legi a fost prima mare mărturie scoasă la lumină din solul Mesopotamiei, care făcea cunoscut că patriarhii nu fuseseră figuri legendare, ci oameni de carne și sînge, și că mediul în care trăiseră — cadrul dat în descrierea biblică — era în complet acord cu faptele cunoscute acum.

O altă perioadă care a beneficiat din plin în ce privește claritatea pe urma descoperirilor făcute în Mesopotamia, este timpul regilor lui Iuda și ai lui Izrael. Primul dintre regii lui Izrael menționat într-o inscripție asiriană este Ahab, un contemporan al profetului Ilie. El este descris de Salmanasar II ca luptînd împotriva asirienilor în bătălia de la Carcar cu 2.000 care și 10.000 soldați, mai mulți decît oricare dintre ceilalți regi cu care Ahab era aliat pe vremea aceea. Iehus un alt rege al lui Izrael, este descris mai tirziu de același rege asirian ca unul care-i plătea tribut. Alți regi izraeliți menționați în inscripții asiriene sînt Menahem, Pechahia și Osea. Sub ultimul dintre regii amintiți, Samaria a fost capturată și populația ei luată captivă. Evenimentul acesta este de asemenea descris cu oarecare amănunțime de un rege

asirian în analele și inscripțiile sale pe monumente.

Regii lui Iuda care apar în inscripția asiriană sînt Azaria, Ezechia și Manase. Regele Sancherib, a cărui armată a suferit o catastrofă umiltoare în fața portilor Ierusalimului (descrisă de trei ori în Vechiul Testament : 2 Regi 19; 2 Cron. 32; Isa. 37), ne-a lăsat propriul său raport cu privire la campania aceea. Așa cum era obiceiul, el se fălea cu realizările sale militare, în timp ce trecea sub tăcere pierderea oștirii sale în Palestina.

Captivitatea babiloniană a tînărului rege Ioiachim este atestată de un număr de chitanțe în aparență neinteresante, din Babilon, cetatea de reședință a imperiului lui Nebucadnețar. Tăblițele acestea atestau simplu, că regele și fiii săi și-au primit rațiile de ulei de la magaziiile palatului. Multe alte texte revarsă lumină asupra evenimentelor perioadei în care iudeii au fost în captivitate, și după restaurare.

În cursul ultimului război mondial s-a găsit în Muzeul din Berlin o tăbliță care, la examinare, s-a dovedit că menționează pe Mardoheu, un mare demnitar al curții lui Xerxe de la Susa, biblicul Sușan. S-a făcut dovada că, cartea Esterei conține o istorisire care nu e imaginară ci se ocupă cu fapte și cu persoane istorice.

Chiar și documentele de afaceri neînsemnate, particulare, revarsă lumină asupra istorisirilor biblice. De la Nippur a ieșit la iveală o colecție de documente contabile ale unei mari întreprinderi comerciale, aceea a fiilor lui Murașu, dovedind că firma aruse de-a face cu iudeii. Printre ei apar mulți care ajunseseră la onoare și bogăție sub cîrmuirea regiilor persani, ilustrînd lămurit corectitudinea raportului biblic care dă același tablou cu privire la poziția de bogăție și onoare a multor iudei după exil.

Exemplele mai sus menționate de descoperiri, care revarsă lumină asupra Bibliei, sînt numai fragmente dintr-o masă de material din Mesopotamia care fac ca Biblia să capete iarăși

viață. Aproape fiecare cîrmuitor asirian, babilonian și persan menționat în Biblie a fost descoperit în documente contemporane, așa că sîntem bine informați cu privire la istoria lor. Astfel avem inscripții cu privire la regi ca Salmanasar și Tiglat-Pileser, Nebucadnețar și de mult pierdutul Bel-

șatar, Cir și Dariu cel Mare, Xerxe și mulți alții. Chiar și funcționari ale căror nume sînt date în Biblie, ca Nebuzaradan (2 Regi 25,8) sau Nergal — Sarațel (Ier. 39,3) sînt întîlniți în documentele oficiale ale vremii lor.

D. POPA

A 26-a aniversare a Republicii

(urmare din pag. 2-a)

din tot sufletul muncitori harnici și cinstiți urmînd fără șovăire drumul vieții socialiste pe care ne așteaptă progresul și buna stare materială și spiritua-lă pe care o dorim. Mobilizînd toate energiile noastre, în anul în care ne aflăm să înfăptuim cu mare avînt și cu deosebit devotament, orice muncă productivă și tot ceea ce poate și este necesar să ducă mai departe și

tot mai sus gloria Republicii Socialiste România.

Fie ca bunul Dumnezeu să binecuvînteze țara noastră cu un an bogat și liniștit, pe iubii Conducători ai țării noastre cu multă sănătate și succese, și pe iubitul nostru popor cu mari izbînză, cu pace și belșug.

TACHICI IOAN

Președinte al Uniunii de Conferințe A.Z.S :

REALITĂȚI CONTEMPORANE

(urmare din pag. 2-a)

nou între România și celelate țări ale lumii.

La Washington, Wilmington, Hartford, Cleveland și New York, în convorbiri cu înalte oficialități sau cu oamenii simpli au fost relevate cu pregnanță prestigiul și autoritatea de care se bucură șeful statului român, contribuția sa memorabilă la opera de destindere și pace în lumea întreagă. Această realitate a fost subliniată de președintele Nixon cînd spunea : „Distinsul nostru oaspete... dintre toți oamenii de stat din lume, a jucat unul dintre cele mai în-

semnate roluri ale unui om de stat de pe glob. El a dat dovadă de înțelepciune și înțelegere și a contribuit enorm la deschiderea unor dialoguri, care, altfel, ar fi rămas, poate, închise pentru totdeauna. (Din presa zilei).

Anul 1973 a fost bogat în activitatea de deschidere a acestor dialoguri pe multe meridiane ale țerei noastre. Nădăjduim că 1974 va spori zestrea afirmării internaționale a țării noastre, și va aduce succese depline politicii interne și internaționale a României socialiste.

Redacția

Răsplata celor credincioși

Iată, Eu vin curind, și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui⁴. Apoc. 22,12.

Care este această răsplată pe care o făgăduiește Mintuitorul nostru, că o va da fiecăruia dintre credincioșii Lui ?

Mai întâi, amintim și cu ocazia aceasta că, El este un Dumnezeu care răsplătește. Orice faptă bună care este făcută din dragoste pentru Numele Lui, și din dragoste pentru oamenii făcuți după chipul Său, nu se pierde.

Între cărțile din ceruri, despre care ne vorbesc Scripturile, este și una care poartă denumirea de Cartea Amintirii. Despre ea citim în Maleahi 3,16-17 : „Atunci și cei ce se tem de Domnul au vorbit adesea unii cu alții ; Domnul a luat aminte la lucrul acesta, și a ascultat ; și o carte de aducere aminte a fost scrisă înaintea Lui. Ei vor fi ai Mei, zice Domnul, Îmi vor fi o comoară deosebită, în ziua pe care o pregătesc Eu. Voi avea milă de ei, cum are milă un om de fiul său care îi slujește“.

Cei, ale căror nume sînt trecute în această carte cerească, se spune despre ei că, se tem de Domnul, și cinstesc Numele Lui. Ei se tem de El prin felul de viață pe care o trăiesc. Această temere îi determină ca ei să se ferească de orice faptă rea, de orice nedreptate, de orice necinste sau înșelătorie. Ei se străduiesc să fie curați, cinstiți și corecți. Iar faptele lor cele bune cu care își împodobesc viețile lor și prin care cinstesc și proslăvesc Numele Lui cel Sfînt, sînt trecute în această carte a amintirii.

Orice faptă a dreptății, trecută acolo, rămîne nemuritoare. De asemenea, acolo se înscrie orice ispită, căreia cineva i-a stat împotrivă, orice rău care a fost înfrînt, orice cuvînt de duioșie care a fost rostit. Acolo sînt trecute cu credincioșie orice sacrificiu făcut pentru lucrarea lui Dumnezeu și orice întristare suportată cu răbdare pentru Numele lui Hristos.

Nu, nu va fi uitat nici un singur suflet care își pune nădejdea în El. Dumnezeu se gîndește la copiii Săi cu cea mai mare duioșie, și ține înaintea Sa această carte de amintire, ca să nu uite niciodată pe copiii Săi, ci să-i aibe totdeauna în atenția și în grija Sa.

Mintuitorul a asigurat pe ascultătorii Săi că, pînă și un pahar cu apă rece, oferit din dragoste unui călător obosit și însetat, nu rămîne nerăsplătit. Poate pentru noi este un lucru foarte neînsemnat un pahar cu apă rece, dar pentru El nimic

nu este neînsemnat. Pentru El și perii din cap au o însemnătate așa de mare, încît cunoaște numărul lor. El care conduce lumile și astrele din Universul Său nemărginit, se interesează cu tot atîta grijă și de vrabia care cade la pămînt.

Din cele mai vechi timpuri, credincioșii au știut că Dumnezeu răsplătește. Boaz auzise de purtarea exemplară a lui Rut. Întreaga cetate vorbea cu cuvinte elogioase despre caracterul și comportamentul ei vrednic de laudă. De aceea, cînd a întîlnit pe Rut în mijlocul muncitorilor de pe ogorul lui, i-a zis : „Domnul să-ți răsplătească ce ai făcut, și plata să-ți fie deplină din partea Domnului, Dumnezeului lui Izrael, sub ale cărui aripi ai venit să te adăpostești“. Rut 2,12.

Saul cînd și-a dat seama de mărînimia lui David, nu s-a putut abține să nu-i vorbească despre răsplătirea unei asemenea fapte. În ziua aceea, David avusese ocazia unică de a lichida pe cel mai mare vrăjmaș al vieții sale. Oamenii din jurul său îl îndemnau la gestul acesta, care, omenește, ar fi fost salvator pentru el. Dar David nu a vrut. Pentru el, Saul era încă unsul Domnului. De aceea și Saul i-a strigat cu un ton înduioșător : „Domnul să-ți răsplătească pentru ce mi-ai făcut în ziua aceasta“ ! 1 Sam. 24,19.

Trecînd peste șirul credincioșilor care, fiecare la timpul său, a vorbit despre Dumnezeul dragostei și al răsplătirilor, amintim pe Mintuitorul. În ceea ce privește răsplătirea, El a vorbit cum n-a mai vorbit altcineva. Începînd cu predica Sa de inaugurare a activității Sale Mesianice de pe Muntele Fericirilor, și pînă în clipa cînd Și-a dat viața Sa pe cruce, El a presărat învățăturile Sale nemuritoare cu asigurările nestematelor despre răsplătirile care se vor da celor credincioși. Ascultați numai ce spune tilharului pocăit de la dreapta Sa : „Adevăr zic ție astăzi, ai să fii cu Mine în Paradis“. Luca 23,43.

Înainte de a aminti răsplătirile Lui uimitoare, precum și natura lor divină, e locul să spunem că mai întîi trebuie să aibă loc evenimentul revenirii Sale. „Iată Eu vin curind ; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui“.

Scumpul nostru Mintuitor Isus Hristos a făgăduit solemn bisericii Sale că Se va reîntoarce. Lucrarea Lui nu consta numai din a da viața Sa prețioasă pentru răscumpărarea vieților noastre vinovate și condamnate. Deci lucrarea Lui pentru care venise, nu s-a terminat pe dealul Golgotei ce se găsea în fața Ierusalimului.

Lucrarea Lui nu s-a terminat cind a fost așezat cu multă duioșie și cu multe lacrimi în mormîntul nou săpat al lui Iosif din Arimateia, deoarece a treia zi a înviat și a părăsit mormîntul. Lucrarea Lui nu s-a încheiat nici cind S-a înălțat la cer din mijlocul ucenicilor și credincioșilor care au asistat în ziua aceea memorabilă la evenimentul înălțării Sale. Dovada e că: „pe cînd se suia El, iată că li s-au arătat doi bărbați îmbrăcați în alb, și au zis: 'Bărbați Galileni, de ce stați și vă uitați spre cer? Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergînd la cer'". Fapte 1,10-11.

Atunci și-au adus aminte atît ucenicii cît și credincioșii care îi ascultaseră învățăturile Sale iubitoare și mîngîietoare, cum îi asigurase că Se va despărți pentru o vreme de ei, cu scopul ca să le pregătească locuri și sălaşuri de fericire veșnică. Cu ocazia aceea le spusese: „Și după ce vă voi pregăti locurile, Mă voi întoarce ca să vă iau cu Mine, ca acolo unde sînt Eu, să fiți și voi". Ioan 14,3.

Planul de mîntuire al celor credincioși prevede și a doua venire a Mîntuitorului. Atunci va aduce cu Sine răsplătirile cu care va coplesi pe cei care L-au crezut, L-au urmat și s-au pregătit pentru ele.

Care sînt aceste răsplătiri? Cu multă solemnitate, încercăm să le redăm așa cum au fost încredințate paginilor Scripturilor. Prima răsplătire este viața veșnică. „Eu le dau viața veșnică, în veac nu vor pieri, și nimeni nu le va smulge din mîna Mea", a declarat El, cînd a comparat pe urmașii Săi cu o turmă ce s-a dat în grija Lui. Ioan 10,28. Viața aceasta fusese întreruptă din cauza neascultării primilor noștri părinți. În starea lor de păcat li se luase posibilitatea de a trăi veșnic. Și aceasta spre binele lor. Prin sacrificiul Mîntuitorului, păcatele sînt ispășite, condamnarea este satisfăcută și credincioșii au din nou dreptul la viața veșnică.

În ziua glorioasă a revenirii Sale, însoțit de strălucita escortă a îngerilor sfinți și puternici, Marele nostru Mîntuitor și Dumnezeu Isus Hristos, după făgăduința Sa, aduce cu Sine viața veșnică. El privește peste mormintele credincioșilor Săi. El își întinde brațele Sale salvatoare peste aceste morminte, și îi cheamă să iasă afară din ele. Cei care au murit cu credință în El, aud glasul acesta dătător de viață veșnică, și ies afară din ele. Cînd au fost puși acolo, erau roși de boli și de suferinți. Dar acum ies în frumusețea și în frăgezimea unei nesfîrșite tinereti. Ei părăsesc pentru totdeauna locuința rece și întunecoasă a mormîntului. Moartea care pînă atunci era suverană și atotbiruitoare, este înfrîntă și zdrobită pentru veșnicie.

După aceea Mîntuitorul, cu atotputernicia de care dispune, se întoarce către cei care sînt în viață la revenirea Lui. Apostolul Pavel zice: „Apoi noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori, ca să întîmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul". 1 Tes. 4,17.

Cînd a descris aceeași scenă glorioasă credincioșilor din Corint, a completat decorul ceresc în felul următor: „Trîmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca trupul acesta supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor, să se îmbrace în nemurire. Cînd trupul acesta supus putrezirii se va îmbrăca în neputrezire, și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvîntul care este scris: „Moartea a fost înghițită de biruință". 1 Cor. 15,52-54.

Dreptii în viață sînt schimbați. La glasul lui Dumnezeu, ei vor fi trecuți la mărire; acum sînt făcuți nemuritori, și împreună cu sfinții în viață sînt luați întru întîmpinarea Domnului. Îngerii adună pe cei aleși din cele patru vînturi, de la o margine a cerului pînă la cealaltă. Copiii mici sînt aduși de îngeri sfinți în brațele mamelor lor. Prietenii mult timp despărțiți prin moarte sînt acum reuniți, ca să nu se mai despărta niciodată, și cu cîntări de bucurie se înalță împreună spre Cetatea lui Dumnezeu.

Înainte de a intra în Sfînta Cetate, Mîntuitorul încoronează pe răscumpărății Săi. Pe capul fiecărui credincios El așează cu mîinile Sale coroana biruinței veșnice.

În cetatea bucuriei și fericirii veșnice se găsește pomul cu roadele sale minunate, numit Pomul Vieții. Pomul acesta a fost văzut și cunoscut de Adam în zilele nevinovăției sale. În starea de păcat, nici el și nimeni dintre urmașii lui, nu au mai putut mîncea din el. Creatorul a procedat înțelepțeste. Păcatul nu trebuia imortalizat. Iar urmările dureroase și tragice ale păcatului, nu trebuiau permanentizate. El dorește ca faptele Sale să se bucure de veșnicie, dar o veșnicie de fericire. De aceea El a luat toate măsurile ca planurile Sale iubitoare cu credincioșii Săi să ajungă la o împlinire sigură.

Dar pentru că la a doua venire a Mîntuitorului păcatul va fi nimicuit pentru totdeauna, drumul la Pomul Vieții este din nou deschis. Mîntuitorul ia pe Adam și îl duce la Pomul care este în mijlocul Cetății sfînte. În prezența tuturor răscumpărăților Săi, El ia din pom un rod minunat și îl dă lui Adam ca să mînce.

În acest transport de fericire, Adam își depune strălucitoarea sa coroană la picioarele Mîntuitorului, și căzînd la pieptul

Său, îmbrățișează pe Mintuitorul. Întreaga, și nenumărata familie a lui Adam se unește în triumfala cântare : „Vrednic, vrednic este Mielul care a fost junghiat și care trăiește în veci“.

Însoțit de toți răscumpărații Săi, Domnul Isus se îndreaptă spre Scaunul de domnie veșnică a Tatălui Său. Trebuie să prezinte în fața Tatălui „rodul muncii sufletului Său“. În fața tronului, El zice : „Tată, iată-Mă pe Mine și copii pe care Mi i-ai dat“. Și împreună cu toți mințuții Săi, Se închină lui Dumnezeu. Toți sînt îmbrăcați în haine albe, simbolul dreptății Mintuitorului lor ; și toți flutură în mîinile lor frumoasele ramuri de palmier, simbolul vieții de biruință pe care au trăit-o în puterea Mintuitorului lor. Cu o bucurie de nespus, Tatăl cel Veșnic privește asupra lor. Orice urmă de păcat este ștersă pentru totdeauna. Toți sînt curați și strălucitori. Jertfa de pe Golgota i-a spălat în mod desăvîrșit. Și El, Cel Veșnic și Atotputernic, declară în fața universului că „îi primește în Prea Iubitul Său Fiu, Isus Hristos“.

După trecerea celor o mie de ani, credincioșii primesc ca moștenire veșnică Pămîntul cel nou. Aceeași jertfă de pe Golgota care a răscumpărat pe credincioși, a răscumpărat și pămîntul nostru. Pămîntul nostru nu va pieri niciodată. Cînd scumpul sînge al Mintuitorului a curs pe pămîntul acesta, el a devenit cel mai prețios dintre nenumăratele lumi create de Dumnezeu. Pe acest pămînt nou se așează pentru veșnicie Cetatea Noului Ierusalim, numită și Cortul lui Dumnezeu. „El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi

Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tînguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintîi au trecut. Cel ce ședea pe scaunul de domnie a zis : „Iată Eu fac toate lucrurile noi“. Și a adăugat : Scrie, pentru că aceste cuvinte sînt vrednice de crezut și adevărate... Cel ce va birui, va moșteni aceste lucruri. Eu voi fi Dumnezeuul lui și el va fi fiul Meu“. Apoc. 21,3-7.

Ce veșnicie fericită și strălucită ! Credincioșii Domnului Isus Hristos vor apărea „în frumusețea Domnului Dumnezeuului nostru“, la minte, la suflet și la corp reflectînd perfect chipul Creatorului lor. În viața viitoare, nemuritoare, vor avea privilegiul „să vadă Fața Lui, iar Numele Lui va fi scris pe frunțile lor“. „Mielul, Care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieții, și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor“. Apoc. 7,17.

Aceasta este răsplata credincioșilor la a doua venire a Mintuitorului. Aceasta va fi partea tuturor aceluia care în viața aceasta vor dovedi că au trăit adevărul. Cu adevărat, o viață curată, corectă, folositoare și exemplară nu va rămînea nerăsplătită.

Să folosim zilele cele prețioase pe care le trăim. Să le folosim în așa fel încît semenii noștri să vadă și să simtă prezența binefăcătoare și înviorătoare a aceluia care „urmează pe Miel“ încă de aici, iar Mintuitorul să poată spune la venirea Lui : „Veniți binecuvîntații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii“. Mat. 25,34.

H. ARTENIAN

Curierul
ADVENTIST